

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIV | NÚM. 2275
2,90€ | 23 ABRIL 2023

Home de fe i poeta

Amb motiu de la Diada de Sant Jordi,
recordem el Rector de Vallfogona
en els 400 anys de la seva mort

P 3 i 8-12

Nova imatge
del Rector de Vallfogona
creada per a l'any
commemoratiu
per Ignasi Blanch.

Gregorio Luri

«La Universitat s'està transformant en un lloc on les
emocions no poden ser alterades per la veritat»

P 26-29

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (51 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

La fe, llavor de cultura

Enmig de la joia de la Pasqua celebrem en una mateixa setmana els dos patrons espirituals de Catalunya. D'una banda, Sant Jordi, soldat romà de l'Orient que es va convertir al cristianisme i que va morir màrtir en les persecucions del segle III. De l'altra, la Mare de Déu de Montserrat, declarada patrona del Principat de Catalunya l'any 1881 pel papa Lleó XIII.

Sant Jordi és també a casa nostra la festa del llibre i de la rosa, i per això en aquest número recordem la ploma d'un personatge il·lustre que uneix fe i literatura: Francesc Vicent Garcia Ferrandis, el capellà que el 9 de gener del 1607, quan tenia 27 anys, prenia possessió com a Rector de Vallfogona. Durant els seus setze anys com un veí més de Vallfogona va escriure la major part de la seva obra. Entre misses i sermons, va anar fent de la vida poesia, forjant així un treball intel·lectual que l'ha portat a ser considerat el primer i gran poeta català del Barroc. Amb motiu dels 400 anys de la seva mort, la Institució de les Lletres Catalanes ha organitzat l'Any Rector de Vallfogona.

En aquest número també ens fem ressò del pelegrinatge a Roma del 6 al 9 d'octubre que organitza la Confraria de Montserrat amb motiu dels seus 800 anys d'història. Com expressa el P. Joan M. Mayol, rector del santuari de Montserrat, «hem volgut tornar a Roma per renovar un vincle que ha conformat la nostra història». El pelegrinatge tindrà un caràcter cultural molt important i, en aquest sentit, cal destacar l'estrena d'una sardana per la pau composta per Mons. Valentí

Miserachs i que representarà l'Obra del Ballet Popular.

Veiem, doncs, com la cultura catalana té unes fondes arrels cristianes que hem de reivindicar com un llegat privilegiat. Un llegat, però, que també ha de ser fonament del present i el futur que volem construir entre tots.

Com recorda l'arquebisbe Joan Planellas en la seva carta dominical, Catalunya, «sense vincles jurídics, sense codis de dret públic, sense constitucions que la protegissin, ha hagut de viure a sol i serena molts segles. D'on ha tret la força per no desintegrar-se? Doncs d'una afeció social, d'una voluntat fraternal, d'un amor. Els catalans s'han sentit germans. I la història ens diu que la fe cristiana els ha ajudat a sentir-se'n».

Molt bona festa de Sant Jordi i de la Mare de Déu de Montserrat, patrons espirituals i llavors de cultura.

Des de *Catalunya Cristiana* ens unim a les diferents rogatives i pregàries per demanar el do de la pluja. Com expressa el cardenal Joan Josep Omella en una carta a totes les comunitats cristianes de l'arxidiòcesi de Barcelona, que «el Senyor ens ofereixi l'aigua tan desitjada per als camps, per als pobles i per a les ciutats».

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 13**
Vida eclesial
- 26**
L'entrevista
- 30**
Carta dominical
- 32**
Bíblia
- 34**
Litúrgia
- 36**
Espai lectors
- 38**
Societat
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

La volta al món en un «Urbi et orbi»

PÀGINA 14-15

La pau, el somni de Déu per a la humanitat

PÀGINA 18-19

La Confraria de Montserrat peregrina a Roma amb motiu dels seus 800 anys

PÀGINA 16-17

38-39

Daniel Arasa, coordinador del llibre «Cine y familia» (Sekotia)

47

Francisco José Cortés, president de l'Associació de Bibliotecaris de l'Església a Espanya

La setmana en tuits

MARTINA PASTORELLI
@CATHVOICESITA

13/04/2013

Periodista

«Privar la gent gran de medicaments per estalviar diners és eutanàsia oculta i progressiva. El retorn de la pobresa sanitària assumeix proporcions importants a Itàlia: la dignitat de les persones està en risc.» El papa Francesc que no sortirà als diaris

FERRAN BEL
@FERRAN_BEL

13/04/2013

Economista i diputat

Assistir institucionalment als actes de les diferents confessions que et conviden és un signe de respecte i normalitat

SALVATORE CERNUZIO
@SALVOCERNUZIO

12/04/2023

Vaticanista

Motu proprio del papa Francesc per simplificar els mecanismes de justícia i garantir que es millora la funcionalitat del sistema. S'han aclarit les funcions de l'Oficina del Promotor de Justícia, els canvis pel que fa al cessament del càrrec de president del Tribunal del Vaticà i el règim a temps complet dels magistrats

NACHO NARVÁEZ
@NARVAEZSJ

12/04/2023

Jesuïta

El millor acte de desgreuge a la Mare de Déu del Rocío és aturar la crispació: que els sembradors d'odi no se surtin amb la seva. Em bull la sang que se'n riguin de la Mare de Déu i de la meva terra. Però ni els uns ni els altres aconseguiran que els catalans i els andalusos ens odiam

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

El gag sobre el Rocío

Hem parlat del gag del programa *Està passant*, de TV3, en què es ridiculitzava la Mare de Déu del Rocío. En el programa *El Matí*, Pol Marsà va entrevistar dimarts 11 d'abril el coordinador general de la Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya, Carlos Fernández, que va demanar a la televisió pública «seny i respecte a totes les religions». Va lamentar que «l'ofensa ha estat molt important, no pas per l'accent andalús, sinó perquè l'actriu feia de Mare de Déu parlant de la seva virginitat o de com maltracta la gent, cosa que sobrepassa els límits de l'humor».

Durant la tertúlia, els participants van coincidir, tant el dia 11 com el 12, en el fet que aquesta «broma» ha tingut un gran ressò perquè s'hi han implicat sectors polítics i socials molt diversos. D'altra banda, els informatius van explicar la reacció dels bisbes de Catalunya, amb una nota en què manifesten el seu rebuig davant d'una paròdia «que fereix la sensibilitat de moltes persones i particularment la de tots els creients que, sota aquesta advocació de Maria, guarden la seva fe».

L'efemèride de la setmana

24 d'abril del 1731: mor a Londres l'escriptor Daniel Defoe, famós per la seva obra *Robinson Crusoe*

Zoom

MACIÀ GRAU

Deu joves de diferents creences i procedències van tenir l'oportunitat de parlar amb el papa Francesc sobre els temes que preocupen les noves generacions, en una conversa inèdita que ha donat com a resultat el documental *Amén: Francisco responde*. La producció, dirigida per Jordi Évole i Màrius Sánchez, es va presentar a Barcelona el 28 de març, en un acte en el qual van poder participar els lectors de *Catalunya Cristiana*. El documental es pot veure a la plataforma Disney Plus, i és un gran exemple de la valentia del Papa, que Évole reconeix que «està fent molt de bé a l'Església».

PUNT DE VISTA

MN. JUAN MANUEL BAJO LLAURADÓ
 Director-coordinador de SIPS-Catalunya

Trobada de Jesús amb l'home sofrent

Acabem de viure els fets més cabdals de la fe cristiana, el Misteri Pasqual, en el qual Jesús fa el camí des de l'home sofrent fins a la nova vida de la Resurrecció. Certament aquesta realitat ens porta a fer-ne una comparativa amb l'home sofrent que la Pastoral de la Salut acompanya.

La Pastoral de la Salut és precisament la presència i l'acció de l'Església per portar la llum i la gràcia del Senyor Ressuscitat als que sofreixen i als qui els acompanyen, per fomentar la cultura de la vida i de la salut. És la resposta als grans interrogants de la vida, com són el sofriment i la mort, a la llum del Misteri Pasqual de Jesús: la seva mort i la seva resurrecció.

Jesús «fa lloc» en la seva pròpia vida al dolor, a la soledat i impotència dels que sofreixen perquè no tenen lloc en el cor dels homes ni en el de la societat. Jesús defensa el dèbil,

ofereix aixopluc als que estan sota el pes de la malaltia, la culpabilitat o la marginació, als «petits» que no poden valdre's per si sols. Jesús s'entrega a «salvar el que estava perdut», la vida que sembla que no té cap valor, la salut que està deteriorada, perquè Ell ha vingut «a buscar i salvar el que estava perdut» (Lc 19,10).

Amb el Misteri Pasqual Jesús anuncia i ofereix la salvació de Déu en forma de guarició. Jesús no separa mai la seva activitat guaridora i la proclamació del Regne. No es pot separar aquests dos components que integren l'acte evangelitzador de Jesús: «recorria tota Galilea... proclamant la Bona Nova del Regne i guarint tota malaltia i dolència del poble» (Mt 4,23; 9,35).

Els agents de la Pastoral de la Salut han de viure amb profunditat aquest Misteri Pasqual perquè li escau promoure, cuidar, defensar i

celebrar la vida, fent present el do alliberador i salvífic de Jesús.

Aquest és el sentiment permanent, no pot ser altre, ja que és el mateix sentiment de Déu qui va entregar la seva vida per la nostra salut: «Jo he vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància» (Jn10,10). Qui més que Déu pot indicar-nos el que hem de fer, sols Déu té paraules de vida eterna i les seves paraules es converteixen per a nosaltres en missió, ja que la Pastoral de la Salut no sols es dirigeix als sofrents, sinó també als sans, i pretén inspirar des del Misteri Pasqual una cultura més sensible al sofriment, la marginació i als valors de la vida i de la salut.

Amb el Misteri Pasqual Jesús anuncia i ofereix la salvació de Déu en forma de guarició

FERNANDO CORDERO MORALES

Membre de la Comissió de Comunicació del Sínode (Roma)

MIRADA AL MÓN

El «dot» sinodal

És cert que contínuament es produeixen notícies, documents i reflexions sobre la sinodalitat. Potser, per aquest fluir continu, ens poden passar per alt algunes aportacions ben significatives i inspiradores. Darrerament, a la web de la Secretaria General del Sínode podem trobar-hi un treball summament interessant que porta per títol *Vers una espiritualitat per a la sinodalitat*, que ofereix una visió selectiva dels principals aspectes i recursos útils per desenvolupar una espiritualitat de la sinodalitat i del procés sinodal. Aquesta espiritualitat ens recorda que, amb el baptisme, hem rebut un «dot» sorprenent que ens fa descobrir energies ocultes de l'amor, del compromís, de la generositat i del

compartir que rau en cadascun de nosaltres.

L'escolta ens porta al discerniment, a actuar de manera responsable i corresponsable, i a descobrir la música de la Creu i dels pobres. L'Església sinodal ha de tenir els ulls de Crist per veure aquells que, amb la seva presència silenciosa, omplen els espais marginals on la fe no es veu i es dona per descomptada.

En aquesta mirada se situa l'exemple de Maria, model pràctic de sinodalitat. Maria, sense gairebé

Al peu de la creu trobem Maria mostrant que l'amor és més fort que la mort

ni parlar, ens adreça la mirada cap al seu Fill. Ella és experta a acollir la Paraula enmig de la rutina quotidiana que és la que més ens aclapara i implica. Maria i Elisabet són dones que caminen cap al futur amb un cant nou. Al peu de la creu trobem Maria, amb altres dones, mostrant que l'amor és més fort que la mort.

Amb Maria caminem com a Església sinodal, una Església que coneix Crist a través de les giragonses i intuïcions del cor, *sensus fidelium*, «olfacte» de la bona olor que desprenen els que no es cansen de descobrir en el temps present el qui és Camí. Ho fem com a refugiats que cerquen la seva pàtria definitiva, enmig d'una comunitat que és llar per a la nostra missió.

Celebrem els nostres patrons

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

La tercera setmana de Pasqua ens porta, enmig del goig pasqual, a la celebració dels dos patrons espirituals de Catalunya: avui, 23 d'abril, en el calendari dels sants s'escau la festa de sant Jordi, patró secundari de Catalunya, que celebrarem litúrgicament aquest dilluns per tal de no interrompre els diumenges del temps pasqual. I el proper dijous, 27 d'abril, celebrarem la festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya.

El nom de Jordi ve del grec γεωργός (*georgós*) i vol dir «treballador de la terra», però això no vol dir que sant Jordi ho fos. Diu la tradició que era un soldat romà de l'Orient que es va convertir al cristianisme i que va morir màrtir en les persecucions del segle III. El seu sepulcre a la ciutat palestinenca de Lidda va ser molt venerat els primers segles del cristianisme. A l'Orient era anomenat el «megalomàrtir», el gran màrtir.

Aquesta fama es va estendre i va fer que molts països l'acollissin com al seu patró. És per això que es van anar difonent unes tradicions de gran força popular que el presenten com el cavaller que venç el drac, és a dir, el mal, i així salva la donzella, és a dir, la virtut. Aquesta és una imatge molt suggestiva que ens recorda, a cadascú, la lluita entre el bé i el mal i ens convida a lluitar contra tot allò que fa mal a les persones.

Els cristians venerem sant Jordi perquè va ser un cristià convençut de la seva fe en Jesús, capaç de renunciar a tot, fins i tot a la seva vida, per ser fidel a Jesucrist i a l'Evangeli.

Catalunya ha sabut expressar amb creativitat l'estima al gran cavaller i li dedica cada any una jornada molt bo-

nica, en què tothom surt al carrer amb ganes de trobar lectures i excuses per trobar-se. Enmig del clima festiu i primaveral de les roses i els llibres, s'honora la fe i la cultura, l'humanisme i la transcendència.

Cavallerosament, aquí a la nostra terra, sant Jordi cedeix la primacia a la Mare de Déu de Montserrat, sobretot des de l'any 1881, quan el papa Lleó XIII va declarar la Mare de Déu de Montserrat «patrona de tot el Principat de Catalunya». L'any 1914 es va decidir que tingués també festa pròpia el dia 27 d'abril. La Mare de Déu de Montserrat és la rosa d'abril i la més bella flor de Pasqua. El prefaci de l'Eucaristia canta que «Ella és l'esperança dels fidels i l'honor del nostre poble». El papa sant Joan Pau II, en la seva visita al monestir de Montserrat l'any 1982, va afirmar: «Montserrat és un *Magnificat* de roca, una fletxa indicadora d'ulteriors escalades.» Els monjos i monges dels monestirs d'aquesta muntanya fan de Montserrat «un fogar d'oració i de fe cristiana», com diu una oració litúrgica de la festa.

Benvolguts germanes i germans, preguem perquè els nostres sants patrons facin de la nostra terra un lloc de pau, fraternitat i acollida. Felicito tots els catalans, tots els aragonesos i aquells que han acollit sant Jordi com al seu patró. Aprofitem aquesta jornada festiva per promoure la lectura i l'amistat. Experimentem el goig de llegir. Us convido a fer-ho amb l'obra més llegida, editada i traduïda a més llengües de la història: la Bíblia, una obra amb un missatge preciós. Que la Mare de Déu de Montserrat ens il·lumini i ens guï cap al cel.

El Rector de Valfogona

Quinze generacions de valfogonins han mantingut encesa la flama del seu record i n'han custodiat el llegat

El municipi de Vallfogona ofereix una ruta poètica per dins del nucli amb epicentre a l'església parroquial.

Amb motiu dels 400 anys de la seva mort, la Institució de les Lletres Catalanes ha organitzat l'Any Rector de Vallfogona

El riu Corb és un afluent del Segre. Neix a la Conca de Barberà i, tal com dona a entendre el seu nom, sempre de manera sinuosa i corba, travessa i voreja una desena de pobles de l'Urgell, el Pla d'Urgell i el Segrià. Fa gairebé 57 quilòmetres fins a arribar a Vilanova de la Barca, on desemboca al Segre.

A l'època romana, la vall que aquest riu dibuixa, la Vall del Corb, obria camí de Barcelona (Barcino) fins a Lleida (Ilerda), i al segle XII, l'orde del Cister la va triar per fer-hi els seus monestirs de Vallbona de les Monges, Santa Maria de la Bovera i de Vallsanta, al municipi de Guimerà i ja desapareguts, i el del Pedregal, al Talladell, on avui només queda la capella de la Mare de Déu del Pedregal.

Els noms de Vallbona i Vallsanta ens fan pensar que la Vall del Corb, per als monjos, era considerada un bon indret per pregar. Un antic priorat benedictí, Sant Pere dels Bigats, també el va triar per establir-s'hi, i les restes de la seva ermita, vora la font d'en Ballart, són avui punt d'arribada d'una de les excursions des del poble de Vallfogona de Riu-corb. També ho va ser, al segle XVII, per a Francesc Vicent Garcia Ferrandis,

el capellà que el 9 de gener del 1607, quan tenia 27 anys, prenia possessió del càrrec de Rector de Vallfogona. S'hi estaria 16 anys, fins que el 2 de setembre de 1623, a 44 anys, moriria per malaltia. Durant els seus anys com un veí més de Vallfogona va escriure la major part de la seva obra. Entre misses i sermons, Francesc Vicent Garcia va anar fent de la vida poesia, forjant així un treball intel·lectual que l'ha portat a ser considerat el primer i gran poeta català del Barroc.

Amb motiu dels 400 anys de la seva mort, la Institució de les Lletres Catalanes ha organitzat la commemoració aquest 2023 de l'Any Rector de Vallfogona. Fins a final d'any —i alguns actes fins al 2024—, conferències, exposicions, escenificacions, lectures en públic amb notes musicals i amb la pròpia musicalitat dels seus poemes, ens aniran recuperant, en molts indrets, la vida i obra d'aquest home, capellà, poeta, veí de la Vall del Corb.

Qui va ser arquebisbe de Tarragona del 1970 al 1983, Josep Pont i Gol, en una Nadala de la Fundació Carulla, l'any 1975, descrivia Francesc Vicent com un

L'arquebisbe Josep Pont i Gol, l'any 1975, descrivia Francesc Vicent com un «rector rural que va romandre sempre fidel»

«rector rural, obert tanmateix a totes les classes socials, que va romandre sempre fidel». I deia que havia esdevingut «l'enllaç que ha permès la continuïtat de la literatura catalana que va ajudar a fer efectiva i real una vegada més la nostra supervivència».

De fet, se sap que molts dels autors catalans del moment, influïts pel Segle d'Or espanyol, escrivien sobretot en llengua castellana, mentre que al Rector de Vallfogona no se li coneix cap poema en castellà.

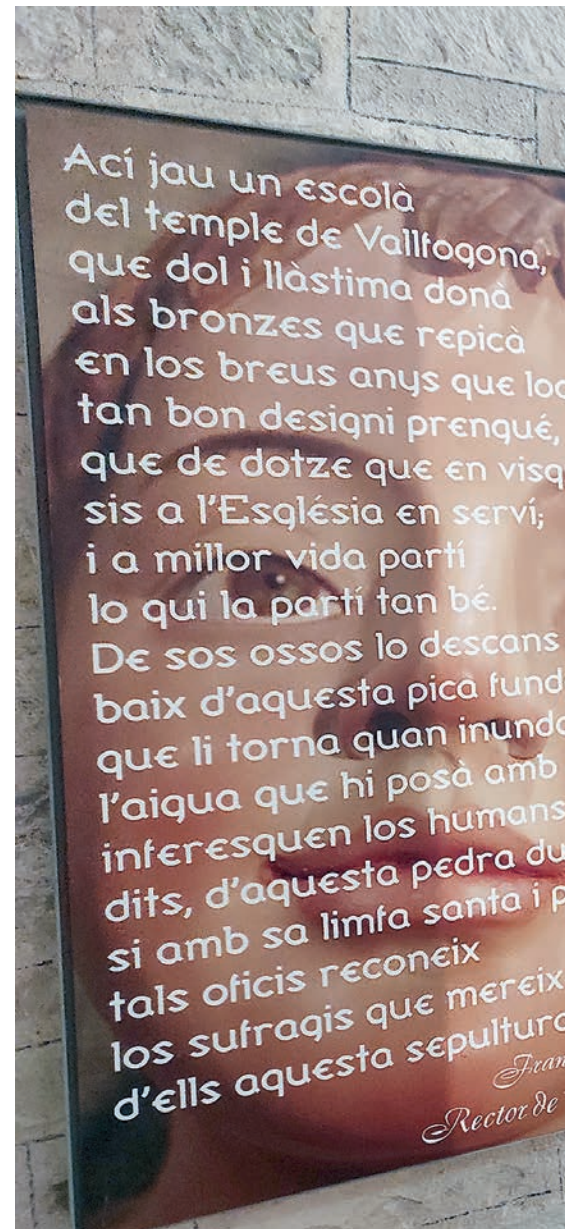
Pont i Gol també exposava que «malgrat totes les coses que ell havia escrit i dit, en el fons era un home de fe, un home fortament creient». L'arquebisbe afegia: «De tant en tant, i tot esbotzant la fullaraca i la hipocresia barroques, emergeix l'home de fe que dona sentit a la seva literatura. I, com que és home de fe, és home d'esperança i, per això, tenia joia. La fe, en últim terme, dona sentit a la vida i dona joia perquè porta esperança.» I encara deia més: «Aquest Rector de Vallfogona, que tantes coses ha dit i se li han atribuït, és l'home que a l'hora de la mort creu fortament, res ja no li interessa. Ha viscut d'aquesta esperança que, en el fons, covava sempre i sap dir allò del Cant d'agonia: "No em reca, Senyor, la vida perquè l'espero millor".»

Biografia per Sant Jordi

La biografia completa del Rector de Vallfogona, de l'autor Enric Querol (Dalmau Editor), és una de les novetats d'aquest Sant Jordi. S'hi explica que el Rector, a Vallfogona, era assistit per un escolà i una majordona. Se sap també que «de majordones, de fet, n'hi hagué dues: primer una tieta anomenada Joana Sociats i, més tard, Margarida Velasca, acompanyada de la seva filla Caterina, tieta i cosina del Rector, respectivament».

De l'escolà, se sap que es deia Pere Anton, que va morir als 12 anys, i que Garcia li va dedicar un epitafi que podem llegir a dins de l'església de Vallfogona, al costat de la tomba del nen.

Amb el temps, tant l'escolà com la majordona ingressarien dins l'imaginari col·lectiu, perquè apareixen en diverses contalles de l'anecdolari del Rector, recollides en un llibre de Joan Amades, l'any 1938, i perquè durant el segle XIX serien recreats

Epitafi que el Rector de Vallfogona va dedicar al seu escolà, mort als 12 anys. Es troba a l'església, al costat de la tomba del nen.

a allotjar el metge, el mestre, els manobres o marxants amb feina o uns dies de pas pel poble. Ara torna a servir àpats amb l'entrañable nom d'Hostal del Rector. Aquest singular bateig és una altra mostra d'afecte i record dels vilatans al seu més il·lustre veí, a qui ja tenen dedicat, a l'església, un espai de memòria, un Centre d'Interpretació del Rector.

Quinze generacions de vallfogonins han mantingut encesa la flama del seu record i n'han custodiat el llegat. A l'església es conserven els calzes que el rector feia servir i també hi ha les relíquies de santa Bàrbara, que ell mateix va procurar que arribessin al poble. Ho van fer poques setmanes abans que ell morís. En el llibre d'Eufemià Fort i Cogul, *El Rector de Vallfogona i Santes Creus*, editat per l'Arxiu Bibliogràfic de Santes Creus, basat en un altre document (del canonge Ramon Corbella, *Lo nostre Poble*, editat el 1898), es detallen els documents de l'arxiu parroquial que van desaparèixer en començar la guerra civil. La relíquia es va conservar i els vallfogonins cada 4 de desembre ho celebren.

Ara el nou restaurant, bar i cafeteria, l'Hostal del Rector, resuscita, a peu de carretera, en un emblemàtic espai que, a més, ha respectat l'arquitectura i decoració originals de l'època. Pot ser un magnífic punt de partida en la nostra visita al poble. Vallfogona de Riucorb mereix una visita i passejada. Apropar-se als espais

com a personatges de ficció dins les obres de Serafí Pitarra (*Lo Rector de Vallfogona. Drama en tres actes*, 1871) i Josep Feliu Codina (*Lo Rector de Vallfogona: novel·la històrica original*, 1876).

Tot i tenir la base a Vallfogona, Garcia es desplaçava fora de la vila sempre que convenia. Ho sabem perquè consta a la documentació parroquial, però també perquè al poema d'un altre amic, el rector de Vallbona, aquest li retreu les seves anades a Barcelona amb aquestes paraules: «Vallfogona i son districte / és vòstron papat, i no / los carrers de Barcelona/ per los quals donau tants tombs.»

Els carrers del rector i poeta

Aquesta Setmana Santa, l'antic cafè del poble de Vallfogona ha

retornat a la vida. Va estar molts anys tancat, després d'haver estat un petit negoci familiar de fonda i casa de menjars, on s'acostumaven

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

L'Espai d'Interpretació del Rector de Vallfogona ens permet fer un recorregut per la vida i l'obra del que va ser capellà del poble.

Alguns poemes estan inspirats en el paisatge singular de Vallfogona i expressen l'afecte que el Rector sentia pel poble i la seva gent

que es va fer seu el Rector és una motivació que enriqueix i dona molt de sentit a l'escapada.

Hi ha tota una ruta poètica per dins del nucli, alguns poemes estan inspirats en el paisatge singular de Vallfogona que expressen el vincle i l'afecte que el Rector sentia pel poble i la seva gent. Són poemes a la vista, sobre ceràmica penjada en determinats carrers. Són carrers amb molt d'encant, perquè les cases empedrades estan molt ben cuidades i, en molts moments, la figura del Rector ens surt a rebre, en una placa que ens en parla, un llorer amb dedicatòria, una imatge o una obra artística. L'edifici de l'antiga rectoria que va ser casa seva durant aquells anys avui acull la casa de colònies Rector de Vallfogona.

Francesc Vicent Garcia havia nascut a Saragossa el 22 de gener de l'any 1579 però es va criar a Tortosa. Va estudiar i rebre els ordes menors a Barcelona i fou ordenat sacerdot a Vic, on va ser un dels homes de confiança del bisbe Robuster, figura important de la facció bandolera dels Cadells.

En el marc de l'Any del Rector, a la seva persona se li ha dedicat un vi commemoratiu, i Ferrocarrils de la Generalitat batejarà un dels seus trens amb el nom de Rector de Vallfogona.

A banda de diverses exposicions, algunes de les quals seran itinerants, el Museu d'Història de Catalunya

produirà *El Rector de Vallfogona i el seu temps*, una exposició de mitjà format comissariada per Albert Rosich que podrà visitar-se a Barcelona entre el febrer i l'abril del 2024 i que voltarà per la Xarxa de Museus de la Generalitat de Catalunya: Lleida, Girona, Tarragona, Tortosa, Vic i Santes Creus.

Actes a Vallfogona

El 20 de maig, amb motiu del Dia Internacional dels Museus, està previst fer una visita nocturna guiada al poble de Vallfogona i al centre d'interpretació del Rector de Vallfogona. Per als dies 1 i 2 de juny, la Fundació Espurnes Barroques i l'Ajuntament de Vallfogona han organitzat l'espectacle *Vallfogona, territori barroc*. La pintura mural a càrrec de l'artista Ignasi Blanch tindrà com a escenari la plaça Francesc Vicent Garcia del poble de Vallfogona. La festa major de la vila, on va viure el famós rector, també tindrà com a protagonista el poeta, a qui s'ha dedicat tres sardanes que s'estrenaran el 12 d'agost. El 3 de desembre, vigília de Santa Bàrbara, a l'església de Vallfogona tindrà lloc un concert amb poemes musicats del Rector a càrrec de Carlos Lupprian i Pili Cugat i Corals de la Conca de Barberà.

I el 2 de setembre, amb motiu dels 400 anys exactes de la mort del Rector, Vallfogona de Riucorb li retrà un homenatge popular. Es farà un espectacle nocturn amb escenes evocadores de l'època, l'obra i la llegenda de l'autor. S'hi recrearan les carrosses commemoratives que Antoni Gaudí va dissenyar per al primer homenatge popular al poeta, l'any 1879.

Imatge del Rector de Vallfogona creada per Ignasi Blanch.

Aquesta setmana repassem els països que el Papa recorda en la benedicció *Urbi et orbi*, parlem dels 800 anys de la Confraria de Montserrat, Armand Puig reflexiona sobre la pau i rememorem el cardenal De Arriba y Castro

Vaticà

El Diumenge de Pasqua Francesc va beneir la ciutat de Roma, el món i va demanar la pau

La volta al món en un «Urbi et orbi»

Francesc imparteix la benedicció des del balcó central del Vaticà.

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

Dos cops l'any, el dia de Nadal i Diumenge de Resurrecció, el Papa surt a la lògia central de la basílica de Sant Pere per pronunciar la benedicció *Urbi et orbi*. Amb ella beneeix Roma, l'urbs; i el món, l'orbe. És una pregària centrada normalment a demanar la pau, tot i que en moments excepcionals com el 27 de març del 2020, Francesc la va pronunciar un cop més implorant protecció contra el coronavirus. Aquest Diumenge de Pasqua,

el Papa va demanar l'ajuda de Déu per posar fi a la guerra a Ucraïna i en molts altres llocs del món de vegades oblidats.

«Ajuda l'estimat poble ucraïnès en el camí cap a la pau i infon la llum pasqual al poble rus», va demanar Francesc després de la missa a la plaça de Sant Pere. «Conforta els ferits i a tots els qui han perdut els seus éssers estimats a causa de la guerra i fes que els presoners puguin tornar sans i estalvis amb les

PAPA FRANCESC

«Ajuda l'estimat poble ucraïnès en el camí cap a la pau i infon la llum pasqual al poble rus»

seves famílies», va prosseguir des del balcó central. Als seus peus, un gran batalló de la Guàrdia Suïssa el protegia en un dels esdeveniments més impressionants del Vaticà.

Dotze anys de guerra a Síria

Francesc va demanar a Déu que obrís «el cor de la comunitat internacional perquè posi fi a aquesta guerra i a tots els conflictes que ens angonen el món començant per Síria, que encara espera la pau». Només unes setmanes abans, Geir Pedersen, enviat especial de l'ONU al país, denunciava els dotze anys de conflicte. «Una solució política ha de restaurar la sobirania, la independència, la unitat i la integritat territorial de Síria i satisfer les aspiracions legítimes del poble sirí. Hem d'avançar per aquest camí, encara que sigui per etapes.»

El Papa també va demanar per les víctimes del terratrèmol que Síria i Turquia van patir el 6 de febrer. «Preguem per qui ha perdut els seus familiars i amics i s'ha quedat sense casa perquè pugui rebre el consol de Déu i l'ajuda de les nacions.» Comparteix objectiu amb ell Tareq Talahma, director en funcions de l'Oficina de Nacions Unides per a la Coordinació d'Afers Humanitaris. «Queda molt per fer en les properes setmanes. Cal descongestionar i consolidar els refugis col·lectius. Cal donar suport a la construcció d'habitatges adients. Cal facilitar retorns segurs, voluntaris i dignes», va dir fa dies davant l'ONU. Segons el directiu, més de 15 milions de sirians «tenen pocs recursos més enllà de la vida humanitària» i «les dones i les nenes han pagat el preu més alt».

Diàleg entre israelians i palestins

A la benedicció *Urbi et orbi* el Papa va pregar per Jerusalem, que va de-

finir com «la primera testimoni de la Resurrecció». Va manifestar la seva preocupació pels «atacs d'aquests darrers dies que amenacen el desitjat clima de confiança i respecte recíproc necessari per reprendre el diàleg entre israelians i palestins perquè la pau regni a la Ciutat Santa i a tota la regió».

No és una preocupació nova. Després del res de l'Àngelus del 29 de gener, el Papa ja va condemnar l'augment de les tensions a Terra Santa. En aquells dies deu palestins van morir a mans de l'exèrcit israelià i set jueus van ser assassinats a la sortida d'una sinagoga. «L'espiral de mort que augmenta dia a dia no fa més que tancar els pocs espais de confiança que hi ha entre tots dos pobles», va dir llavors.

Francesc també va pregar pel Líban, un dels pocs oasis amb presència cristiana al Pròxim Orient. L'explosió del port de Beirut el 4 d'agost del 2020 ha generat molta inseguretat i cada cop més maronites abandonen el país. Per Haití, per a qui ha demanat l'ajuda de Déu en nombroses ocasions. Pel Sudan del Sud i la República Democràtica del Congo, a qui va visitar fa menys de dos mesos. Per Myanmar, la Junta Militar del qual reprimeix especialment dones, catòlics i rohingyes, una ètnia minoritària del credo musulmà. I per Nicaragua, que persegueix l'Església catòlica des del 2018, va prohibir les processons aquesta Setmana Santa i té empresonat per «traïció a la pàtria» el bisbe de Matagalpa, Rolando Álvarez.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Vetllar per la casa comuna

«Lloat sigueu, Senyor nostre, per la nostra germana mare terra, que ens sustenta, i governa i produeix diferents fruits amb flors acolorides i herba» és l'inici del conegut cant de sant Francesc d'Assís. Amb ell, moltes hem après a tenir cura del nostre entorn, o almenys això creïem, fins que de sobte ens hem adonat que no ho hem fet prou: avui la terra pateix.

Les persones hem oblidat, con ens diu Francesc a l'encíclica *Laudato Si*, que «la terra ens precedeix i ens ha estat donada». Les que avui la gaudim no tenim potestat sobre ella, ni sobre res del que ens ofereix; som mers administradors o, més ben dit, cuidadors, i hem de vetllar perquè els qui ens seguiran la rebin de la millor forma possible.

En la mateixa encíclica ens diu: «La major part de l'escalfament global de les últimes dècades és a causa de la gran concentració de gasos d'efecte hivernacle (anhídrid carbònic, metà, òxids de nitrogen i d'altres) emesos a causa de l'activitat humana.»

Potser si el nostre convenciment de ser cuidadores de la casa comuna és encertat i profund, la nostra actitud en els petits gestos que poden promoure canvis més grans pugui anar canviant, exercint de manera constant i pacífica pressió sobre els grans poders.

La responsabilitat de cada persona és més gran del que, molts cops, estem disposades a assumir, cosa que impedeix fer cap canvi a favor de la cura real de la casa comuna. És hora d'iniciar canvis duradors per vetllar per aquella que ens acull i ens dona aliment. La terra ens precedeix i ens ha estat donada.

Sant Feliu de Llobregat

La Confraria de Montserrat peregrina a Roma amb motiu dels seus 800 anys

«Volem renovar un vincle que ha conformat la nostra història»

El P. Joan M. Mayol, rector del santuari de Santa Maria de Montserrat.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

La Confraria de Montserrat celebra 800 anys d'història i, amb aquesta avinentesa, organitza un pelegrinatge a Roma del 6 al 9 d'octubre, que comptarà amb tots els bisbes catalans. Entre les activitats programades, cal destacar l'audiència amb el papa Francesc, l'estrena d'una sardana per la pau composta per Valentí Miserachs, un concert de l'Escolania de Montserrat i l'ofrena floral i visita espiritual a l'església de la Mare de

Déu de Montserrat a Roma. El cardenal Joan Josep Omella presidirà l'Eucaristia a Sant Pere del Vaticà i l'abat de Montserrat, el P. Manel Gasch, ho farà a Santa Maria la Major. El P. Joan M. Mayol, rector del santuari de Santa Maria de Montserrat, ens dona tots els detalls del pelegrinatge. Més informació: montserratvisita.com/ca/pelegrinatge-montserrat-roma-2023

Quina és la importància d'anar en pelegrinatge a Roma amb motiu de l'aniversari?

Montserrat ha estat des de l'Edat Mitjana un santuari molt vinculat a la Seu Apostòlica. Les indulgències que ens va concedir Bonifaci VIII, per raó de la popularitat del nostre santuari, són, juntament amb les de L'Aquila o d'Assís, de les més antigues; i Nicolau V va aprovar les constitucions de la Confraria el 1417. Ara que celebrem 800 anys de la seva institució, hem volgut tornar a Roma per renovar un vincle que ha conformat la nostra història.

La irradiació de Montserrat com es fa sentir a Roma?

Montserrat és un santuari antic, és la primera advocació mariana d'àmbit universal. Amb una llarga història de devoció a Catalunya, s'ha estès arreu de la península Ibèrica, a molts llocs d'Europa, Amèrica, Austràlia, o les Filipines, per dir els que mantenen un cert contacte habitual amb el monestir. Això inclou també Roma, on hi ha una església dedicada a la Mare de Déu de Montserrat, que a més dona nom al carrer on es troba. No són gaires els santuaris que donen nom a un carrer al bell mig de la Ciutat Eterna...

Una de les activitats destacades és l'audiència amb el papa Francesc. Com s'està preparant?

«Amb el ball d'una sardana nova, volem fer arribar des de Roma al món un cant d'esperança i alhora un prec per la pau»

El papa Francesc s'ha preocupat d'una manera especial de promoure una pietat popular viva i acollidora; i la represa dels contactes amb tots els llocs montserratins ha fet que la Confraria emprengué una nova etapa a partir del 2015 que s'inscriu de ple dins d'aquesta proposta que el Papa va fer a tota l'Església. En aquestencontre amb ell volem agrair-li l'empenta que ha donat a la pietat popular i als santuaris en l'evangelització de la nostra societat per part dels laics cristians, i mostrar-li els fruits que l'antiga soca de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat està donant als nostres dies.

Quina és la implicació de l'Obra del Ballet Popular en l'organització del pelegrinatge?

L'Obra del Ballet Popular de Catalunya ha estat des de la seva fundació molt vinculada a Montserrat, i encara ara hi peregrina dos cops l'any fent-hi els seus aplecs més participats. Quan vam començar a pensar en aquest pelegrinatge a Roma hi vam voler donar un caràcter també cultural, i ens va semblar oportú de convidar-hi l'Obra del Ballet Popular.

Mons. Valentí Miserachs està component una sardana per la pau que s'estrenarà a Roma durant la peregrinació. Quin és el seu simbolisme?

La cultura catalana, d'arrels cristianes, té en la dansa nacional de la sardana una bella imatge simbòlica del missatge de pau, de festa i de fraternitat que conté l'evangeli, com expressa la coneguda sardana de la Moreneta: «Tota la muntanya es volta donant-se les mans, sardana de l'amor d'un poble de cristians...» La sardana és una

dansa en què tothom es dona les mans, es balla fent una rotllana tan gran com gent hi vulgui participar. Amb el ball d'una sardana nova per la pau que s'ha encomanat a Valentí Miserachs, i que dedicarem al papa Francesc, volem fer arribar des de Roma al món un cant d'esperança i alhora un prec perquè la pau, que és responsabilitat de tots, pugui ser una realitat per a tants germans nostres que sofreixen les conseqüències de la guerra.

Quins són els objectius més rellevants de la Confraria de Montserrat?

Des de la renovació dels contactes de la Confraria arreu del món, iniciats el 2015 amb l'aprovació de les noves constitucions, hi ha una quarantena de centres delegats que s'han constituït o renovat a Catalunya, i a diverses ciutats d'Espanya. A Amèrica Llatina s'ha començat a Sao Paulo, al Brasil, però estem en contacte amb altres països com Argentina, Cuba i República Dominicana.

Continua havent-hi noves entronitzacions de la Mare de Déu de Montserrat?

La darrera entronització ha estat a la catedral de Girona, on l'abat emèrit de Montserrat, el P. Josep M. Soler, va entronitzar-la cloent així la commemoració del 75è aniversari de les festes del 1947, quan es va entronitzar la imatge de la Moreneta en el seu nou tron ofert pel poble català. La majoria dels centres delegats que avui s'estan constituint arreu del món tenen la seva seu en una de les moltíssimes capelles i altars que al llarg dels segles s'han dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, cadascun amb una història particular de devoció i vincle amb el nostre santuari. I, efectivament, encara avui hi ha parròquies que, construïdes de bell nou, es dediquen a la Mare de Déu de Montserrat, o esglésies ja antigues que entronitzen la imatge de la Moreneta en alguna de les seves capelles. A Montserrat tenim un gran arxiu amb totes aquestes imatges, o amb gairebé totes, perquè encara ara tot sovint ens arriba informació d'algun lloc on no sabíem que hi havia devoció montserratina. Recentment a Terrassa es va posar de nou una imatge de la Moreneta en una capella a la façana d'una casa, en un ambient de festa i joia popular seguint la tradició de tenir una majòlica o imatge de la Moreneta en l'exterior de moltes cases particulars com la que hi ha al carrer Tamarit, 126-128, o a la Casa Víctor Conill dels jardinetes del passeig de Gràcia de Barcelona.

Agustí Codinach

La pau, el somni de Déu per a la humanitat

El 25 de febrer va tenir lloc a Barcelona la manifestació «Catalunya per la Pau», on es va fer present la Comunitat de Sant'Egidio, entre altres entitats.

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Rector de l'Ateneu
Universitari Sant Pacià

L'ètica de les benaurances i el Sermó de la muntanya és universal, va més enllà del judaisme i inclou una benaurança sobre la pau

La història de la humanitat és una barreja de pau i de guerres, de benestar i de conflictes. Ja des del primer moment, Caïn conreava la terra i Abel pasturava els ramats, quan de sobte es va desencadenar una tempesta, que de fet ja s'anava covant en el cor de Caïn. Aquest va sortir a camp obert, i va matar el seu germà. D'aleshores ençà, la humanitat assisteix impotent a una successió de violències que ensangonen la terra. La guerra és la pitjor d'aquestes violències, perquè no és puntual sinó continuada. No és cenyida, sinó il·limitada, ja que pretén la derrota del'altre, és a dir, una massacre, més gran o més petita.

La dinàmica de la guerra és —i valgui la redundància— mortífera. La

finalitat de la guerra és obligar l'altre a capitular, a reconèixer la seva derrota depositant les armes en mans dels vencedors. És, per tant, una humiliació, i per això sovint una guerra no s'acaba en un sol episodi. La part vençuda se sent humiliada i busca la revenja. La història de la humanitat és plena d'episodis bèl·lics en els quals es pretén esmenar una derrota precedent amb un nou bany de sang. Aquest és, per exemple, el cas de la I i II Guerra Mundials.

Alemanya va caure en el miratge del nazisme i es va rearmar després d'un armistici ignominiós, amb la conseqüència tràgica d'una segona guerra que va deixar més de setanta milions de morts. La guerra és una espiral que no té aturador. Arriba

La pau és l'única proposta adequada a la vocació de la persona tal com ha sortit de les mans del Creador, del Déu que és Pare de tots

quan s'imposen els falcons, els qui volen el conflicte, que semblen tenir més raó que els qui el rebutgen i proposen la via de la negociació.

Aquesta és, però, la via que Jesús es fa seva en la paràbola de la torre i la guerra (vegeu Lluç 14,28-32). Una torre no es pot construir si primerament no se'n calculen les despeses i no es miren els recursos de què hom disposa. Un cas semblant és el del rei que s'embarca a fer la guerra a un altre rei. Surt amb el seu exèrcit i llavors s'adona que compta amb deu mil homes per lluitar mentre que l'altre rei el dobla en efectius. Llavors el rei detura la marxa del seu exèrcit i «s'asseu» per tal de decidir. S'imposa la reflexió.

El rei es pregunta si pot continuar la campanya quan l'adversari té vint mil homes, el doble d'ell. Què farà? Emprarà l'argument del valor i del coratge, de l'èpica, l'argument insensat segons el qual cada home dels seus en val per dos, i que, per tant, encara que en tingui només deu mil, iguala els vint mil de l'adversari? O bé farà servir l'argument de l'astúcia, dient-se que ell, amb una estratagema, pot anorrear un exèrcit que el dobla en quantitat? O bé es decantarà per l'únic raonament encertat, és a dir, el que diu que cal negociar? El rei de la paràbola tria aquesta darrera posició i decideix enviar «una ambaixada de pau» a l'altre rei quan aquest encara és lluny i els ànims no estan encesos.

Jesús proposa la solució de la pau i no l'inici d'una guerra. I és que la negociació no és una capitulació, sinó el capgirament de la lògica de l'agressió i del conflicte. D'altra banda, com va afirmar sant Joan Pau II, la guerra és la mare de totes les pobreses: humanes, materials, ecològiques, espirituals. La guerra d'Ucraïna, promoguda per la Federació Russa i alimentada pels països occidentals, és un exemple esgarrifós d'aquests quatre pobreses.

Ens podem preguntar per a què ha servit i serveix una guerra que és font de destrucció sistemàtica de persones i de béns. Què s'hi surt guanyant? L'any 1795 Immanuel Kant va escriure un opuscle, *Sobre la pau perpètua*, on proposava la idea d'una pau universal a partir de la naturalesa mateixa d'una ciutadania cosmopolita, que privilegiava la condició humana per damunt de

la condició nacional. Calia, doncs, excloure l'afirmació irreductible de la pròpia nació amb la qual es comença una guerra. Com ja havia dit Montesquieu, «soc home abans de ser francès». Ara bé, l'ètica de les benaurances i del Sermó de la muntanya és una ètica igualment universal, que va més enllà del judaisme i que inclou una benaurança sobre la pau: «Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mateu 5,9).

Si partim, com Jesús, d'un Déu, «que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mateu 5,45), aleshores ser fill d'aquest Déu passa per acceptar la condició universal de l'ésser humà. La pau és l'element propi de la condició humana. I la guerra és un incident tràgic que trenca la naturalesa humana en la seva radicalitat, tal com Déu l'ha pensada i la desitja. La pau és l'única proposta adequada a la vocació de la persona tal com ha sortit de les mans del Creador, del Déu que és Pare de tots. La guerra no serveix de res. Mai no és una victòria, sinó una derrota col·lectiva, com s'està veient a Ucraïna.

Fa vint anys, amb motiu de la segona guerra de l'Iraq, hi hagué a Barcelona manifestacions multitudinàries a favor de la pau. Ara, la guerra d'Ucraïna congrega moltes menys persones que es concentrin per exigir un alto al foc, com es va posar en evidència el 25 de febrer a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Cert que ha canviat la capacitat de reacció pública de la societat, i el grau d'implicació de moltes persones en les grans qüestions. Tanmateix, el compromís a favor de la pau no pot disminuir, perquè aleshores no construiríem una societat fonamentada en l'Evangeli, que és en darrer terme el nostre objectiu. Treballar per la pau no equival a practicar un pacifisme tou i de tons ideològics.

La pau no és una causa al costat d'altres. La pau és el somni de Déu per a una humanitat lliure de la fallàcia de la violència i del conflicte. Voler un món en pau, sense guerres, és allò que sorgeix del missatge angèlic que canten els estols celestials quan neix el Messies: «Pau a la terra als homes, que ell estima» (Lluç 2,14). Sí, Déu estima la humanitat sencera i per això el càntic que s'estén per tota la terra porta el nom únic de PAU.

Tarragona

Records de qui fou arquebisbe de Tarragona

Benjamín de Arriba y Castro

Reportajes Valle / Arxú Historic Arxidioesa de Tarragona

Amb Joan XXIII l'any 1959.

LLUÍS M. MONCUNILL CIRAC

És difícil parlar del cardenal Benjamín de Arriba y Castro amb objectivitat i sang freda. Tot prové del seu aspecte adust i d'una imatge que imposava respecte. D'ell deia un amic seu: «*Don Benjamín todo lo malo lo lleva en la cara.*» La proximitat de tracte amb ell, però, podia redefinir l'impacte inicial. Això és el que em va proporcionar la convivència amb ell a Roma l'any 1958, i de secretari després a Tarragona.

El 9 d'octubre, a l'estació Termini, em sobtà la notícia de la mort de Pius XII. Durant la capella ardent arriben els cardenals per assumir el govern de l'Església i preparar el conclave. Així arribà el cardenal des de Tarragona, sol, amb un equipatge abundant. L'austeritat que marcà el viatge del

cardenal, sense secretari, determinà que jo hagués d'assumir aquesta funció durant la meua residència a Roma on cursava estudis a la Gregoriana.

El cardenal aprofitava el temps per reunir-se amb altres cardenals i madurar criteris per a l'elecció papal. Entre d'altres visites, la del prefecte del Sant Ofici, el cardenal Ottaviani. El matí del 25 monsenyor Bacci, a la missa, exhortava els cardenals per a l'elecció del Papa. A 2/4 de 4, cap al conclave, el cardenal rebia la notícia de la mort del cardenal americà Mooney i em comentava al cotxe: «*Él ha escogido la libertad.*» Abans de les paraules rituals del secretari del conclave, *extra omnes*, amb el conclave encara obert i a l'exterior de la Capella Sixtina, un monsenyor de la cúria romanam'iden-

tifica com a conclavista i aprofita per dir-me en italià a cau d'orella: «Vostè és el secretari del cardenal, si fos al seu abast miri que voti Roncalli.»

L'endemà comencen les quatre votacions, dues al matí i dues a la tarda. El cardenal acusa, en la seva privacitat, el pes de l'hora, i és fàcil de descobrir-lo en actitud de pregària intensa i penitencial. Les entrevistes entre cardenals encaren els camins del consens. Onze votacions porten a l'elecció definitiva, el dia 28, a la primera votació de la tarda. Els símptomes externs acusen la proximitat de l'hora. Roncalli entra concentrat, per tornar al vespre, ja Joan XXIII, a les noves dependències en un protocol amb aires de segrest. En aquell moment som testimonis d'una primera intervenció papal amb què aixeca una excomunió dictada pel cardenal degà contra els qui han irromput al recinte des de la Secretaria d'Estat tot infringint la rigorosa normativa del conclave.

El dia 29 sortim del Vaticà. Les estades dels cardenals es perllonguen a l'espera de la coronació papal, el 4 de novembre. Unes sortides als Castells Romani feren emergir un cardenal distès i comunicatiu. Aquestes hores d'esbargiment preparen el retorn a Tarragona. Ara havia de continuar assumint el pes de la seva activitat pastoral en la geografia d'una responsabilitat intransferible. Allí recuperaria el seu estil solemne i apareixerien les llums i les ombres de la seva història pastoral.

Llums i ombres

Les llums que el feien desviure per la regeneració espiritual i social d'aquella Tarragona amb bosses de marginació, amb dèficits greus a l'ensenyament. La seva firma avalava aquells que trucaven a la porta de Palau. Fou sensible a la preservació patrimonial de l'art i de la història de l'arxidiòcesi, inspirador d'esdeveniments, d'anys jubilars, congressos, moviments apostòlics, fundador de noves parròquies i santuaris, especialment sensible amb la immigració, creà escoles i col·legis a ciutats, comarques i barriades. Sense oblidar l'exercici de metropolità, impulsà la Conferència Episcopal Tarraconense.

Les ombres del cardenal venien d'un destí hereditari lligat als seus

orígens. El greuge més rellevant rau en la incapacitat d'assumir els trets del poble de Catalunya, que s'explicità en una dificultat de comprensió envers la nostra identitat nacional, la llengua inclosa. El concepte irrenunciable d'unitat estatal, nacional i lingüística, li impedia d'acceptar les formes pròpies d'aquest país. Era manifesta la seva incomprensió, que només seria capaç de reconduir pel seu alt sentit d'Església i a partir de l'acceptació de les decisions conciliars, obertes a les diferències lingüístiques, segons la constitució *Sacro-sanctum concilium*.

Fou l'abat Aureli Maria Escarré, a Montserrat, qui, amb un cardenal molest en sentir parlar en català al seu entorn i que deia a l'abat «*no querrá que yo hable en catalán*», li responia: «*No, eminència, sólo que piense en catalán.*»

Al final, però, sabia rendir-se a l'evidència de l'estimació sincera o també per la seva fidel submissió a les disposicions de l'Església. Aquella intransigència, amb la servitud dels pusil·lànimes i la picaresca dels aprofitats, comparteix la raó de l'existència del mite. Només la llibertat d'esperit dels nets de cor podia entrar en la zona secreta d'aquell home que ocultava la seva tendresa mentre sol·licitava l'afecte que semblava evitar. Són d'ell les paraules dites un cop creat cardenal: «*Y sabed corresponder a este amor de vuestro prelado, sabed corresponder con todo el amor de vuestra alma, porque yo os entrego todo el calor de la mía.*»

El cardenal, ancià i postconciliar, a les envistes del Montseny, acabà amorosint les velles ombres, i morí fa cinquanta anys enyorat de la seva Seu fins a dir: «*Hoy comprendo mejor al Cardenal Vidal.*»

El greuge més rellevant rau en la incapacitat d'assumir els trets del poble de Catalunya, que s'explicità en una dificultat de comprensió envers la nostra identitat nacional

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA ■

Rambla Catalunya 81, 4° 2^a
08008 Barcelona

www.alkilando.com
93 451 50 00

No és el mateix imaginar-s'ho,
que viure-ho!

Viu un dia com a estudiant de
Blanquerna-URL! Descobreix
els graus en Salut, Educació,
Esport, Comunicació i
Relacions Internacionals.

Inscriu-te a
la sessió a
blanquerna.edu

Vine a les Portes obertes de Blanquerna

27 de juny a les 18h

Blanquerna
UNIVERSITAT RAMON LLULL

Excel·lència
és futur

GIRONA

Tradicional Processó del Sant Enterrament a Girona

El Barri Vell de Girona es va omplir la nit de Divendres Sant per seguir la tradicional Processó del Sant Enterrament. La dotzena de confraries participants —amb un total de 14 passos— eren encapçalades pel Manípul de Manaies. La novetat d'enguany va ser la trobada entre la Mare de Déu i Jesús als peus de la catedral.

LLEIDA

Balanç de Setmana Santa

Lleida va acollir el Divendres Sant la processó del sant Enterrament, la més multitudinària de les que se celebren a la capital del Segrià. La mitjanit del Dijous Sant també es va celebrar la processó del Silenci, de gran sobrietat i solemnitat, pel Centre Històric de la ciutat i, el dia abans, la del Trasllat. La diòcesi ha acollit altres mostres de devoció popular, com la processó del Desclavament, a la Granadella.

SOLSONA

Tríduum Pasqual i cantada de caramelles amb el bisbe

El Dijous Sant va tenir lloc la celebració de la missa de la Cena del Senyor, en la qual el bisbe Francesc va rentar els peus a un grup de fidels. Divendres Sant al matí, el viacrucis, i a la tarda la celebració de la Passió del Senyor. La Vetlla Pasqual de dissabte va ser presidida pel bisbe i el diumenge després de la missa de Pasqua els grups de caramelles van cantar davant el bisbe Francesc, que també va participar d'un dels balls.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Treballem per viure i no pas per morir! Acabem els accidents laborals

El 28 d'abril, dia de la seguretat i la salut en el treball, a les 19.30 h concentració i acte a la Plaça de la Vila, convocats per l'Equip de Pastoral Obrera de la diòcesi. Després, eucaristia a la catedral de Sant Llorenç en memòria de les víctimes d'accidents laborals.

VIC

Més de 100 joves al viacrucis de Setmana Santa

Un any més, el Dilluns Sant, la Delegació de Joves del bisbat de Vic va celebrar a Montserrat el Viacrucis com una activitat pròpia de la Setmana Santa. Més d'un centenar de joves, vinguts d'arreu del bisbat, pogueren participar en aquesta activitat, que comptà amb la presència d'un objecte molt significatiu, la creu profanada de Teleskuf (Iraq), que ha estat uns quants dies a Manresa per iniciativa d'Ajuda a l'Església Necessitada.

URGELL

Gerri de la Sal recupera la seva processó 50 anys després

El grup d'Amics de la Parròquia de Gerri de la Sal, que volen formar una Confraria, va recuperar la nit del Dijous Sant la processó de Nostre Senyor de Gerri de la Sal. Va presidir-la el rector, Mn. Joan Pau Esteban, i va comptar amb la participació de pràcticament tota la població activa de Gerri.

TORTOSA

Missa Crismal a la catedral

El dia 3 d'abril, Dilluns Sant, s'aplegaren a la catedral cinquanta-cinc preveres i cinc diaques permanents per celebrar la Missa Crismal, presidits pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, ja que la nostra diòcesi està en seu vacant. Aquest any celebraven les noccs d'or sacerdotals Mn. Ramon Font, Mn. José Luis Arín; i les noccs d'argent, Mn. Antonio Sesé, Mn. Josep M. García, Mn. Jordi Salvadó Mons. Javier Vilanova i Mn. Emilio Vives.

TARRAGONA

L'arquebisbe Joan presideix una quinzena de celebracions per Setmana Santa

A més de les pròpies d'aquests dies sants a la catedral de Tarragona, l'arquebisbe Planellas va participar en les processons del Crist dels Gitanos, del Dolor, del Sant Enterrament i de la Soledat, a Tarragona; de les Tres Gràcies, a Reus; el Via Crucis de la Sang de Tarragona i l'interparroquial de Valls. El Dilluns de Pasqua va presidir l'aplec pasqual a l'ermita de la Mare de Déu de la Riera, a les Borges del Camp.

TERRASSA

Vetlla Pasqual a la catedral

El bisbe Salvador ha presidit la Vetlla Pasqual a la catedral amb una gran participació de feligresos. En l'homilia ha recordat que la Resurrecció del Senyor ens fa tornar a les nostres Galilees, als orígens de la trobada amb el Senyor i la vocació, però també al nostre món en comunitat, com a Església.

JOSEP MIRÓ I ARDEVOL
President d'E-cristians

Política i cultura: l'absència de les raons de Déu

La fragmentació i la desunió, el refús pel compromís polític, viure tancats en el propi carisma, són impediments que fan inviable la transformació de la societat

Dels tres àmbits en els quals s'expressa el cristianisme, la vida de la fe, com a cultura encarnada en la societat i com a font que inspira l'acció política i la pràctica institucional, només la primera registra de manera incipient aportacions positives i esperançadores. Les brases que oferien caliu estan donant lloc a noves fogueres.

Però en el debat cultural la presència és quasi nul·la, malgrat l'existència d'institucions catòliques. Més pobre és encara el testimoni en l'espai públic-polític. On para la «iniciativa dels cristians laics per descobrir o idear els mitjans perquè les exigències de la doctrina i de la vida cristianes impregnin les realitats socials, polítiques i econòmiques»? (899 Catecisme de l'Església Catòlica). En què queda que «ajuntant les seves forces, han de sanjar les estructures i les condicions del món» (909 CEC)?

I no serà perquè manquin crides. Els tres últims Papes, tan diferents en el seu tarannà, coincideixen sense matisos. Joan Pau II: «El compromís polític és una forma important de promoure la dignitat humana i la justícia al món» (Discurs a la Universitat Catòlica d'Amèrica, 1979). Benet XVI: «Els catòlics han d'estar compromesos en la política, per portar els valors de

l'Evangelí a la societat i construir una cultura de la vida i la dignitat humana» (Missatge Jornada Mundial de la Pau, 2013). Finalment, Francesc: «Els catòlics han d'estar compromesos en la política, per lluitar contra la corrupció i la injustícia, i promoure la pau i la solidaritat» (Missatge Jornada Mundial de la Pau, 2018).

Aleshores, com s'explica la poca atenció dels pastors a fomentar aquesta presència i acció dels laics, acompanyar-la i vetllar espiritualment per ella? Perquè el resultat és ben tràgic: la desaparició de les raons de Déu de la vida política i del debat cultural, perquè som nosaltres, especialment els laics, els responsables de fer-les evidents.

La fragmentació i la desunió, el refús pel compromís polític, viure tancats en el propi carisma, quan aquest es veuria beneficiat en els seus fins si es participés en accions comunes per guanyar la batalla cultural i política, són impediments que fan inviable la transformació de la societat. Tots ells no tenen una solució teòrica. Només la pràctica per dur a terme una acció comuna portadora de sentit, en l'àmbit del projecte cultural i polític per a la societat, arrambaria amb tantes resistències.

A PARTIR D'ARA, MÉS ESTEL! MÉS MÚSICA!

Un nou canal exclusivament
dedicat a la música, online i per a tu.

ACCEDEIX-HI A TRAVÉS
DEL WEB I L'APP DE RÀDIO ESTEL

www.radioestel.cat

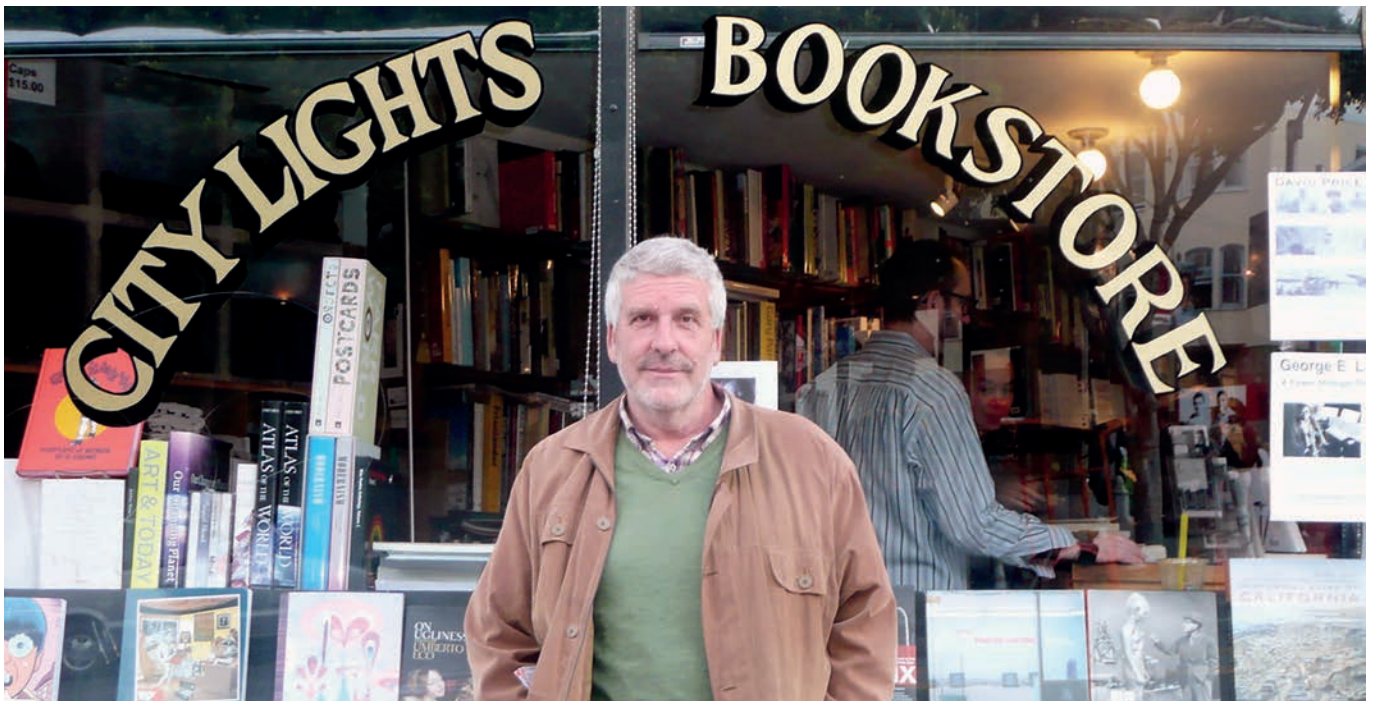
Download on the
App Store

BAIXA A
Google Play

«Sembla que
la llibertat
de pensament
sigui un dret
exclushiu
dels muts»

**Gregorio Luri, autor d'«En busca del tiempo en que vivimos»
(Deusto)**

Pilar Liberal

En busca del tiempo en que vivimos. Fragmentos del hombre moderno (Deusto) és el darrer llibre del mestre, pedagog i filòsof Gregorio Luri. Es tracta d'un assaig d'antropologia filosòfica sobre el present; un present sempre fugisser que necessita una certa calma per ser analitzat. Per això el llibre es va començar a escriure el 25 de juny del 2021 en el marc de l'hostatgeria del monestir trapenc de Santa Maria de las Escalonias, a Hornachuelos (Còrdova). Nascut a Navarra el 1955, Gregorio Luri ens rep al Masnou, al Maresme, on viu des de fa més de quaranta anys.

Una característica del moment actual és que l'home té por de si mateix?

Efectivament, això és molt nou, perquè d'èpoques de por n'hi ha hagut moltíssimes al llarg de la història, però la por era de l'altre. Ara no, ara la por s'ha mutat i fins i tot els progressistes s'han tornat progressofòbics. El futur se'ns ha fet problemàtic, els progressistes s'han fet porucs i cada vegada són més les veus que defensen que l'home ha de ser superat pel posthumanisme o el transhumanisme. La decepció de nosaltres mateixos és el pitjor enemic que podem tenir.

La por de nosaltres mateixos té a veure amb aquesta sensació de fi dels temps?

En tots els camps de la ciència i de la tecnologia hi ha hagut progressos indubtables. Ara bé, sumes tots aquests progressos parcials i no et donen per a una confiança en el futur, per a un Progrés en majúscules. D'altra banda,

ens sentim a les portes d'una catàstrofe ecològica. No hi ha notícia catastròfica que no sigui portada dels mitjans de comunicació, mentre que les notícies esperançadores semblen trivials.

Al llibre afirma que del racionalisme de Descartes hem passat al romanticisme de Rousseau. Hem passat de la raó a l'emoció. Aquest és un dels grans dramas de la nostra societat?

Plató, al *Fedó*, diu que vigilem molt perquè la misologia, la desconfiança envers el llenguatge, condueix a la misantropia, la desconfiança envers l'home. Per contra, la filologia, l'estima pel llenguatge, ens condueix a la filantropia. Seria el que l'Evangeli de Joan defineix com la llum i la caritat. És a dir, les emocions estan a l'abast de tothom i es viuen de manera molt clara, mentre que la raó exigeix un esforç, una capacitat crítica, una certa ironia i el fet de reconèixer que l'altre pot tenir raó. Amb les emocions no hi ha diàleg racional possible.

Un llibre seu anterior es titulava *La mermelada sentimental*. Ho empastifa tot?

La mermelada sentimental és una expressió de Josep Pla. Allò que ell veia que estava naixent ara ho constatem d'una manera molt predominant. Estem assistint a una mermelada sentimental que ho empastifa tot. Avui dia si no tens dolor, no pots ser una persona respectable. Ara bé, el que ens passa avui és que confonem el dolor amb el mal. Així com hi ha analgèsics contra el dolor, pensem que també n'hi ha d'haver per al mal del món. I si no els trobem, ens decebem. Però resulta que no hi ha analgèsics per

«La decepció de nosaltres mateixos és el pitjor enemic que podem tenir»

«Estimo la vida amb tots els condicionants que la fan alegre i trista, mentre que la felicitat sovint és una fugida de la realitat»

Gregorio Luri, davant la parròquia de Sant Pere del Masnou.

«Estem educant els joves en una sobreprotecció sense adonar-nos que és una forma de maltractament»

«Tothom defensa el pensament crític però a l'hora de la veritat s'entén per pensament crític el que està d'acord amb el nostre»

als mals del món, i que has de saber fer-hi front sense enfonsar-te. Més que la felicitat, el que és noble de veritat i ens engrandeix és estimar la vida amb totes les seves punyeteries. Estimo la vida amb tots els condicionants que la fan alegre i trista, mentre que la felicitat sovint és com una fugida de la realitat. Els cristians, tradicionalment, no aspiraven a la felicitat, sinó a la santedat.

Com empastifa la melmelada emocional el món de la Universitat?

Submergim els joves des de ben petits en una mena d'ecosistema carregat d'elements emotius, cosa que té com a resultat no tant un control de les emocions, sinó la impregnació emotivista de tot. Dit això, estem educant els joves en una sobreprotecció sense adonar-nos que és una forma de maltractament. Em preocupa molt que els nens ara siguin la primera generació de la història de la humanitat que tenen els genolls impol-

luts, sense cap ferida ni esgarrinxada. Et trobes amb professors universitaris que per primera vegada tenen por de parlar sobre qüestions científiques. La Universitat, que hauria de ser l'espai on la veritat està preservada de tota influència, s'està transformant en el lloc on les emocions no poden ser alterades per la veritat.

Davant de lleis de gran densitat com l'avortament, l'eutanàsia o la llei trans, ha faltat debat?

El filòsof anglès Bentham va posar en qüestió per primera vegada la idea tradicional que el que ens separa dels animals és la raó. Segons ell, l'important d'un animal no és si pensa, sinó si sent. Però, com és que no apliquem aquesta categoria al fetus? Per què no ens preocupa si el fetus té capacitat de sentiment? És aleshores quan topes amb l'argument dels «meus drets». Sobre totes aquestes qüestions el que cal és un debat profund capaç d'analitzar si les conseqüències d'un ar-

gument poden o no posar en qüestió les seves premisses. Tothom defensa el pensament crític però a l'hora de la veritat s'entén per pensament crític el que està d'acord amb el nostre. I si falta aquest debat és, d'una banda, perquè els que el plantegen no semblen gaire disposats a enfrontar-se amb les conseqüències de les seves bones intencions i, de l'altra, per la banda cristiana, perquè ens mostrem més disposats a l'escàndol que a l'argumentació, tot caient en l'emotivisme que critiquem en l'altre. Els cristians tenim molts arguments per defensar la nostra visió de la vida i de l'home. És més, com deia Benet XVI, perfillem els nostres arguments debatent-los. Per això el cristianisme des del primer moment va haver de mesurar-se amb la filosofia, no perquè li agradés polemitzar, sinó perquè així perfilava els propis arguments.

I pel que fa a la llei trans?

La llei trans em fa molta por per les seves repercussions en la infància. Només demano que, com a adults, ens assegurem per fer un debat serè. M'inquieta la incapacitat de debatre públicament per por que et titllin de no sé què. Sembla que la llibertat de pensament sigui un dret exclusiu dels muts. Es defensa molt l'autonomia del nen, però jo considero que la família és una unitat d'interferència mútua, i que ha de ser així. Viure en una unitat d'interferència mútua és un *xollo*, perquè disposes de veus que complementen la teva i no estàs sol davant del món. Però ara tenim, d'una banda, santificada l'autonomia, i de l'altra, les reticències envers la llibertat d'expressió. Quan des d'un punt de vista pedagògic, els professors d'un centre no gosen ni debatre les conveniències i inconveniències del canvi de gènere d'un nen o una nena, alguna cosa fa fallida a l'escola. Potser en cap altre lloc es viu de manera més clara l'actual divergència entre la llibertat de pensament i la d'expressió. D'altra banda, els infants es caracteritzen perquè tenen més energia que seny, i precisament som els adults els qui hem de posar el seny que a ells els manca. A vegades intueixo com una por a fer d'adult. Però en una casa o en una escola, si les coses han d'anar bé, algú ha de resignar-se i fer d'adult.

En el món de la religió també es fa notar aquesta melmelada sentimental?

Tinc el cristianisme, entre d'altres coses, com un projecte d'educació emocional que té més confiança en la caritat que en l'empatia. Si vaig en rodalies i veig una dona embarassada o una persona gran, no em plantejo empatitzar-hi, perquè sé que el meu deure és deixar-li el

lloc. Se'n diu caritat: tu veus les necessitats i hi respons fonamentalment amb aquell amb qui no empatitzes gaire.

La caritat és més generadora de moviment i d'acció que no pas l'empatia?

La caritat és aquest moviment i aquesta acció. L'empatia és una de les manifestacions de la melmelada sentimental. La caritat és l'acció envers la persona amb la qual et resulta impossible empatitzar a vegades per incompatibilitat de caràcters. Per això el cristià sempre està sotmès a un repte que només està a l'abast de Déu: perdonar l'imperdonable.

Al llibre afirma que «són els animals els que estan acabats, mentre que l'home només està esbossat». Què ens defineix com a humans i, per tant, ens diferencia dels animals?

L'ésser humà és l'únic capaç de degradar-se voluntàriament. Es troba en una situació intermèdia i fluctuant entre l'àngel i l'animal. Ser un *entre-dos* obligat a definir la seva trajectòria (ondulant, si es vol) cap avall o cap amunt és la nostra principal característica. Curiosament, els crítics de l'humanisme creuen que ataquen l'home quan li estableixen uns nous límits. Però, en realitat, el que fan és instituir-lo com l'únic ésser capaç de problematitzar els seus límits i de crear-ne de nous. Ens mostren que l'home és el que ha estat sempre: l'ésser que no es pot desentendre dels seus límits. Quan per exemple, delimiten una nova relació amb els animals, estan fixant els límits de la nostra relació amb el possible. Això és propi i exclusiu d'una manera ser: la humana.

Per què l'Església no és capaç de fer arribar el seu missatge?

No ho sé. El que sí que sé és que ens hem de fer aquesta pregunta i això és una bona notícia. Potser hem viscut protegits per veritats que semblaven òbvies, i ara que per a molts dels nostres contemporanis han perdut la seva obvietat, hem d'aprendre a raonar-les i, sobretot, mostrar-les. És veritat, per exemple, que hi ha poques experiències més sorprenents que la de trobar-te amb un bon cristià. I n'hi ha molts. Així com hi ha forats negres, hi ha també forats de llum i tot al seu voltant assoleix una nova densitat, una certa joia i serenor. Al meu parer la joia i la serenor són les virtuts més necessàries del nostre temps. Nietzsche, a qui cada vegada interpreto més en clau cristiana, parla de la possibilitat de fer de la nostra vida una obra d'art. Doncs bé, com el mateix Nietzsche reconeix, no hi ha millor artista de si mateix que un bon cristià.

«L'ésser humà és l'únic ésser capaç de problematitzar els seus límits i crear-ne de nous»

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Santa Maria de Catalunya

Benvolgudes i benvolguts, els pobles són alguna cosa més que un grup humà lligat pels vincles d'una llei o una constitució, un pacte o un reglament. Si no fos així, serien aleshores natura morta, feixos de branques mortes lligades amb una corda. Els pobles són éssers vius. Tenen ànima. El lligam que els forma no és una pura coerció legal més o menys ben acceptada. Els estreny un afecte. Els dona vida una saba d'amor. No són un feix de llenya. Són un arbre viu. De vegades els cau la fulla, però després reverdeixen i donen fruit.

Quin lligam social, quina saba vital ha mantingut viva Catalunya i l'ha feta renéixer quan semblava morta? Sense vincles jurídics, sense codis de dret públic, sense constitucions que la protegissin, ha hagut de viure a sol i serena molts segles. D'on ha tret la força per no desintegrar-se? Doncs d'una afecció social, d'una voluntat fraternal, d'un amor. Els catalans s'han sentit germans. I la història ens diu que la fe cristiana els ha ajudat a sentir-se'n. Repasseu, per exemple, la història de la segona meitat del segle XIX —llavors que l'esperit del poble català tornà a revifar-se— i ho veureu.

Els catalans van trobar-se en una casa pairal amb mil anys d'història, que era un monestir de benedictins i un santuari de la Mare de Déu, Montserrat. Quan l'11 de setembre de 1881 els catalans es reunien al santuari per celebrar que la Mare de Déu de Montserrat fos proclamada patrona de Catalunya, estrenyien els llaços que els feien poble. El papa Lleó XIII els va dir en un missatge per a l'ocasió: «Catalans, en la muntanya de Montserrat i

en la devota imatge que allí es venera, teniu la vostra mare.»

Molt més tard, acabada la guerra civil, es proposà la idea de construir un nou tron per a la Verge. L'abat Aureli M. Escarré liderà la idea de fer-ho mitjançant aportacions populars. Es connectà amb les parròquies, els patronats catòlics, les congregacions, els moviments religiosos, centres culturals, ordes religiosos... S'organitzaren xerrades, activitats de propaganda, fulletons... i es mobilitzaren milers de catalans. L'acte d'entronització, el dia 27 d'abril de 1947, fou un èxit. Hi participaren unes 90.000 persones. Milers de pelegrins, congregats a la plaça del monestir, amb la presència de tots els bisbes de Catalunya, invocaren amb fervor la protecció de la Moreneta i escoltaren la lectura de les invocacions de la *Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat* del bisbe Torras i Bages. Es va cantar el *Virolai*, es proclamaren sermons adients i es llegiren missatges de molts catalans exiliats... Ara, d'aquesta efemèride se n'han complert 75 anys. D'aquí que al llarg de tot aquest any s'hagin programat diversos actes, tant al santuari com a les diferents catedrals i, al mateix temps, es prepari un pelegrinatge a Roma, previst per al proper mes d'octubre, amb tots els bisbes de Catalunya.

Aquesta setmana celebrem Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. Demanem a la Verge bruna que vinguin hores de pau i concòrdia per a la nostra terra, hores de treballar per a la reconstrucció de la pàtria, hores de sentir-nos germans, i no hores de divisió i de baralla.

Ben vostre.

JOSÉ-LUIS ARÍN ROIG
Administrador diocesà

El Ressuscitat recupera uns deixebles dimissionaris

L'episodi dels deixebles d'Emmaús, exclusiu de Lluc, és la millor referència per a un encontre amb el Ressuscitat.

La situació inicial presenta uns que són anomenats *deixebles* però que de fet abandonen el lloc on els pertocaria romandre, Jerusalem, per anar a Emmaús, iniciant un procés dimissionari.

Justament el mateix diumenge en què la dreia de Déu ha ressuscitat i glorificat Jesús de Natzaret, se n'anaven a Emmaús capficats en allò que abandonaven però no podien oblidar: conversaven entre ells comentant els incidents ocorreguts a Jerusalem.

Davant la seva incoherència, es fa plenament viva la coherència fidel del Mestre Jesús que surt a recuperar els seus. No són els d'Emmaús els qui troben el Ressuscitat, sinó que és Ell el que surt al seu encontre.

El procés catequètic de Jesús per recuperar-los és modèlic. Mentre ells conversaven i discutien, amb tensió, perquè no pot haver-hi pau amb els altres quan no la tenim dins el propi cor, Jesús mateix es posà a caminar amb ells: el Senyor, ara ja Ressuscitat, camina amb nosaltres com havia fet sempre gràcies a l'Encarnació.

En comptes de retreure'ls res, els diu: «De què discutiu tot caminant?» Pregunta respectuosa que fa brollar llur posat trist i provoca una pregunta d'estranyesa adreçada a Jesús: «Ets l'únic foraster que no saps el que ha passat a Jerusalem?»

Amb genial resposta-pregunta de Jesús: «Què?», provocant l'obertura de cor dels dos dimissionaris pels quals (segons confessen) Jesús de Natzaret «fou» un profeta poderós en obres i paraules, però ja no és.

Per això «esperàvem que Ell seria el Salvador» però ara ja no esperem,

tot i la subtil referència de «ja som al tercer dia i que algunes dones ens han esperat dient que se'ls han aparegut uns Àngels assegurant que Ell és viu».

La manca de fe i d'esperança explica per què abandonen la comunitat dels qui creuen i esperen en Jesús.

Llavors Jesús els exposà tots els llocs de les Escripures que es referien a Ell profetitzant que la Passió és part integrant del camí messiànic de Jesús.

Aquesta lliçó teòrica dona pas a una interpel·lació pràctica: «Acostant-se al poblet, Ell va fer com si seguís més enllà i ells van insistir: Queda't amb nosaltres.» Tot i que mancats de fe i d'esperança, els d'Emmaús demostren que sí que han après la lliçó de l'hospitalitat caritativa que ara exerceixen amb el desconegut company de camí.

Així, quan a Jesús li obrim les portes del cor dient-li «Queda't amb nosaltres», Ell no dubta a entrar i, «posat amb ells a taula, prengué el Pa, digué la Benedicció, el partí i els el donava»: és l'Eucaristia, eix i cim de la vida cristiana. Per això «llavors se'ls obriren els ulls i el reconegueren»: perquè ja són actius els motors de la identitat cristiana (la gràcia del Ressuscitat, la Paraula de Déu, la caritat i l'Eucaristia, mancant encara el darrer motor que ho ha de cohesionar tot: la comunitat).

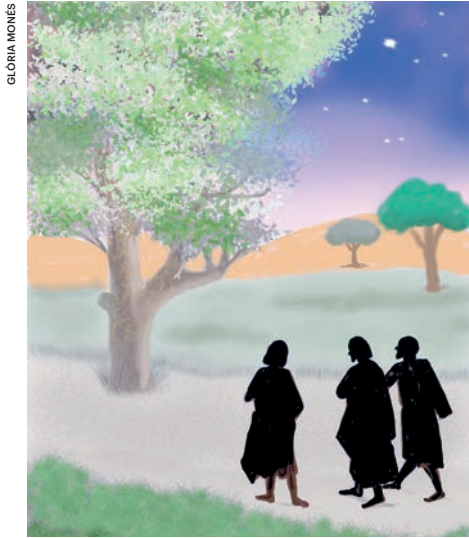
«Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem»: perquè efectivament aquesta és la funció de la comunitat que es reuneix per enfortir la vivència dels valors fundacionals de Jesús per part de tots els germans.

Deixem-nos recuperar pel Ressuscitat a l'amor primer.

Revisem-nos examinant quin «motor» de la nostra identitat cristiana el tenim una mica avariats o en desús.

COMENTARI DE LA PARAULA

És el Senyor!

GLÒRIA MONÉS

En aquest diumenge, capvuitada de Pasqua, l'evangeli ens presenta una dimensió essencial del Misteri Pasqual: Jesús ha ressuscitat i els primers creients n'experimenten la presència gloriosa i benèfica. Sant Lluc ens mostra la importància d'aquest diàleg que es dona entre Crist i els deixebles, tant en el camí de la vida com en els sacraments, de manera especial en l'eucaristia.

La presència real del Senyor en el Sagrament i la unió espiritual d'amor entre la nostra ànima i el nostre Redemptor són el motor del nostre creixement en la perfecció humana i cristiana, és a dir: mantenir una vida de gràcia i comunió amb Déu i la santedat consumada quan ens arribarà l'hora del nostre propi trànsit. Per aquest motiu, Pasqua és per a nosaltres diàleg amb Jesús ressuscitat i també és participació de l'amor misericordiós del Pare celestial, manifestat pel sofriment de Jesucrist i del seu oferiment d'amor. De fet, nosaltres trobem el nostre aliment espiritual en aquest doble do: l'oració i la comunió eucarística, precisament perquè és així com es fa present Jesucrist, avui invisible als nostres ulls.

Com deia sant Gregori papa: «Allò que és visible de Jesús abans de ressuscitar, ara és visible a través dels sacraments.» I com també deia un altre sant Papa, Lleó I: «Jesús ha rescatat allò que ha assumit a través

de la nostra carn», quan va veure néixer de la Immaculada i sempre Verge Maria, Mare de Déu.

Cal afegir-hi, a més a més, un detall que és interessant: adonem-nos que Jesucrist, un cop ressuscitat, i segons les Escripures, prefereix les aparicions gairebé sempre en context eucarístic: l'Església s'aplega entorn de l'altar i evoca la Paraula divina i es disposa a rebre el Do de l'Esperit Sant que Jesús vivificat regala de la part de Déu Pare. De fet, hi ha un paral·lelisme enorme entre la taula del Dijous Sant, la taula d'Emmaús i l'altar de les nostres esglésies, perquè en totes tres es produeix el mateix misteri. És a la llum d'aquest misteri que entenem la importància del diumenge i de la santificació de les festes cristianes, tal com ens recorda el Magisteri de l'Església universal: «La pietosa Mare Església... cada setmana, el dia que ha denominat "diumenge" (dia del Senyor), commemora la resurrecció [de Crist], que, un cop l'any, celebra també, amb la seva benaurada Passió, en la solemnitat màxima de Pasqua» (*Sacrosanctum concilium*, 102).

Demaneu, doncs, al Senyor, que ens comuniqui aquesta alegria, i que aquest evangeli sigui per a nosaltres un estímul a romandre en l'esperança, malgrat les dificultats i incerteses del món present.

MARCOS ACEITUNO
Teòleg i biblista

CONSULTORI BÍBLIC

M. PILAR LOZANO

Llic. Ciències Religioses

Com es presenta Déu a través dels llibres de l'AT?

En el llibre de l'Èxode la compassió divina defensa el pobre (22,24-26). Al llibre del Deuteronomi relaciona la misericòrdia amb el record de l'aliança: «El Senyor, el teu Déu, és un Déu misericordiós que no t'abandonarà [...] ni s'oblidarà de l'aliança que va fer amb els teus pares» (4,31).

A Dt 26,16-19 ens recorda el compromís del poble davant Déu, les implicacions fonamentals de l'aliança. El pacte és recíproc i està presidit per la lleialtat i el respecte. Hi ha un diàleg entre Israel i Déu; Israel és un interlocutor lliure i responsable davant Déu que és fidel i es compromet a ser el Déu d'aquest poble.

Els Salms són testimonis privilegiats de la fe en la misericòrdia. La misericòrdia de Déu és semblant a la d'un pare: «Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels» (Sl 103,13).

El profetes també destaquen un Déu misericordiós, com és el cas de la profecia d'Osees (2,21-22), quan Déu ofereix la seva misericòrdia al poble. A Isaïes (1,10.16-20) el cor del poble d'Israel s'ha allunyat de Déu, aquest fet és constant i cíclic en Israel, que acostuma a trencar la seva aliança posant falsos déus. Davant d'aquesta situació, Déu corregeix com un Pare misericordiós que vol el bé dels seus fills, però estima tant que deixa el do de la llibertat. És una crida a la responsabilitat.

Al llibre de Tobit, Déu apareix com a just: «Que Déu sigui beneït, ell que viu eternament; que sigui beneït el seu regne. Ell colpeix i té misericòrdia...» (13,1-2); «Ell us colpeix per les vostres culpes, però té misericòrdia de vosaltres» (13,5); invita amb urgència a la conversió, preguntant-se si es penedirà i qui sap si tindrà misericòrdia de vosaltres (13,8).

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera

Ac 2,14,22b-33

La mort no podia de cap manera retenir-lo captiu

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonaré la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència".» «Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure.

Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

Salm responsorial

15

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.

Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.»

Senyor, heretat meua i calze meu, vós m'heu triat la possessió.

R. Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny.

Fins a les nits m'amonesta el meu cor. Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. *R.*

Lectura segona

IPe 1,17-21

El preu del vostre rescat és una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

Al·leluia

Lc 24,32

Jesús, Senyor nostre, obriu-nos el sentit de les Escriptures; feu que s'abrusi el nostre cor quan Vós ens parleu.

Evangelí

Lc 24,13-35

El reconegueren quan partia el pa

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se'n anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí posar a caminar ambells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutíu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que

hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien

anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abrusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, Santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 3)

Abril

23. DIUMENGE

Diumenge III de Pasqua, Blanc.

Lectures: Fets 2,14.22-28 / Salm 15 / 1 Pere 1,17,21 / Lluç 24,13-35

SANTORAL: beata Elena d'Udine, rel.; Gerard, b.; beat Gil d'Assís, rel.; Jordi, mr.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

24. DILLUNS

Sant Jordi, màrtir, Vermell. Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

SANTORAL: Benet Menni, prev. i fund.; Fidel de Sigmaringen, b.; Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.; Salomé, deixebla.

25. DIMARTS

Sant Marc, evangelista, Vermell.

Lectures: 1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 / Marc 16,15-20

SANTORAL: Anjà, b.; Calixta, mr.

26. DIMECRES

Sant Isidor, bisbe i doctor de l'Església, Blanc. Lectures: Siràcida 38,8-15 / Salm 118 / Mateu 5,13-16

SANTORAL: Clet, p. i mr.; Pere Ermengol, prev. i mr.; Rafael Arnaiz Barón, rel.; Mare de Déu del Bon Consell

27. DIJOUS

Mare de Déu de Montserrat, Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluç 1,39-47

SANTORAL: beats Domènec i Gregori, prev.; Toribi de Mogrovejo, b.; Zita, vg.

28. DIVENDRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59. O bé *Sant Pere Chanel*, Vermell (ML). A Lleida: aniversari ordenació episcopal bisbe emèrit Joan Piris.

SANTORAL: Cirí, mr.; Lluís M. Grignon de Montfort, prev.; beat Luquesi, rel.; Valèria, mr.

29. DISSABTE

Santa Caterina de Siena, doctora de l'Església, Blanc. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30

SANTORAL: Ramon de Fitero, ab.; Robert, prev.

El Sant 26 D'ABRIL

Sant Pere Ermengol

Tot i néixer en una família noble, Pere Ermengol de Rocafort és conegut per formar part d'una quadrilla de bandolers que assaltaven els viatgers de les muntanyes de Prades i la serra del Montsant. El destí va voler que fos el seu mateix pare, Arnau Ermengol, que era un dels soldats del rei Jaume I el Conqueridor, el qui l'acabés detenint. A partir d'aquest moment, després d'aconseguir l'indult del rei, va decidir fer-se frare mercedari. Ja com a sacerdot, va fer tres viatges per rescatar presoners cristians en terres àrabs i magribines. A Múrcia i Granada va salvar més de 500 captius, i centenars més també a ciutats del nord d'Àfrica, com Tànger. En un d'aquests viatges, fra Pere Ermengol va ser capturat i condemnat a mort. Tot i que va ser penjat a la forca, Ermengol va sobreviure, i va explicar als seus rescatadors que havia tingut una visió en la qual els àngels el sostenien per evitar que s'ofegués. D'aquesta manera, el 1290 tornà al seu poble natal, a la Guàrdia dels Prats, on va celebrar l'Eucaristia i va predicar l'Evangeli fins a la seva mort, el 27 d'abril del 1304. El 1688 el papa Innocenci XI el va canonitzar.

La missa diària: un tràmit?

JOSEP TEIXIDÓ

Delegat de Pastoral Sacramental de Barcelona

El dia a dia sempre porta anar d'un lloc a l'altre, a un ritme més aviat frenètic i a vegades passa el dia sense quasi haver-nos-en adonat. Però els qui tenim la sort i la gràcia de poder anar a missa cada dia tenim un moment privilegiat de descansar en el Senyor, i això pot succeir tant si la missa és al matí (abans de la jornada i les activitats), a mig matí o al migdia o bé ja al vespre (quan hem finalitzat pràcticament les nostres activitats). Però, indiferentment de l'hora de la missa, a vegades ens pot donar la sensació que la missa diària o ferial, donada la seva brevetat en comparació amb la missa dominical, pot semblar com un tràmit, com quelcom ràpid i, per tant, ja ens va bé.

Cal, doncs, vetllar perquè això no sigui així. La celebració de la missa ferial ha de tenir la mateixa cura i dedicació que la missa dominical, ja que estem celebrant el sacrifici de Crist, el memorial del Senyor mort i ressuscitat. És el do que el Senyor ens ha deixat mentre Ell torna, com bé recordem en l'aclamació al memorial, just després de la consagració del pa i el vi: «Anunciem la vostra mort, confessem la vostra Resurrecció, esperem el vostre retorn Senyor Jesús.»

Malgrat que la missa ferial tingui una lectura menys que els diumenges i que no es canti i proclami el símbol de la fe (el Credo) i el Glòria (excepte Advent i Quaresma), que sigui més breu no vol dir que no sigui important. Més encara: sovint aquestes celebra-

cions ferials són poc concorregudes, però precisament per això pot ser una oportunitat per tal que la gent que ve durant la setmana valori i aprengui a tenir cura de la missa, amb la possibilitat de convertir-se en col·laboradors més estrets a les comunitats.

No deixem, doncs, de tenir cura dels diversos elements de la missa ferial: per exemple, es pot continuar cantant alguns elements (per exemple l'Al·leluia o l'aclamació de l'Evangelí, el *Sanctus* o l'*Agnus Dei*) i cantar el cant d'entrada i un cant de comunió en les festivitats i solemnitats, per donar alguna idea; així com posar més o menys ciris a l'altar i decorar l'ambó segons la festivitat o memòria. Així la celebració de l'Eucaristia, encara que sigui ferial, tindrà la clara connexió amb la missa dominical que prèviament haurem celebrat el diumenge anterior i tindrà una unitat.

Animem-nos, doncs, tots plegats, a cuidar les celebracions de la missa entre setmana perquè també en elles trobem la deu, la font d'aigua viva, on el Senyor Jesús, mort i ressuscitat ens alimenta amb la Paraula i ens refà amb els sagraments per tal de donar-nos vida, per tal de donar-nos la força i la gràcia per continuar donant testimoni amb la nostra vida del seu Evangelí. No tinguem pressa per fer-la, per acabar-la: és la nostra trobada personal i comunitària amb el Senyor. No escatimem res per a Ell, sinó que siguem generosos com Ell ho és amb nosaltres.

Jornada plena d'emocions

MARIA EMILIA VALLS
Directora tècnica de la Llar Emilio
Benedetti

El divendres 31 de març va ser un dia molt especial per a la Llar Emilio Benedetti, que forma part de la Fundació Llars de l'Amistat Cheshire. Temps enrere, un grup dels nostres voluntaris de la parròquia de Sant Gregori Taumaturg, de Barcelona, que fan acompanyament als residents, van poder conèixer Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, i li van demanar si podia officiar una missa a la Llar.

El divendres, a les cinc de la tarda, es va officiar la missa al pati amb l'assistència de familiars, residents, treballadors i voluntaris, tots plegats. Va ser una cerimònia molt emotiva. Després, el senyor bisbe va visitar els residents que es trobaven enllitats.

Com a colofó, vam compartir una copa de cava.

Postals des d'Andalusia

Frases que «salven»

M'encanten les frases històriques perquè amaguen grans missatges. I, a més, perquè eviten grans discursos. Són moltes les frases que ho diuen tot. Quant d'enginy, quanta capacitat de síntesi, quanta saviesa es pot amagar en una frase, en un grapat de paraules! Quan arriben en la vida moments difícils, moments delicats, en els quals sembla que s'ha esvaït tota lògica i, fins i tot, tota educació, cal buscar aquella frase «salvadora» que ens orienti i ens il·lumini.

Un gran poeta i creient britànic del segle passat, T. S. Eliot, va escriure tres versos que diuen més que llibres sencers: «En un món de fugitius, qui pren la direcció contrària passarà per desertor.» I un bon amic, també de la professió periodística, em comentava: «Cal ser de la direcció contrària! Cal nedar contra corrent!» M'agrada la idea, el missatge i el consell. No és fàcil. Però quan arriba l'hora de passar-s'ho malament, res no és fàcil. El més còmode és quedar-se assegut, o quedar-se callat, o quedar-se de braços plegats. Encara ressonen a les nostres orelles els ecos de la Setmana Santa passada: «A la Creu, Déu es va fer home i es va revelar com a "agapé", és a dir, com l'amor que es lliura fins a la mort.»

Ara, la comunicació social lliura les «batalles» més acarnissades a les xarxes o a les pantalles de les televisions. És el que «toca». Poc pot fer-hi un ciutadà lliure, amb la seva fe, amb les passes senzilles, amb l'equipatge escassíssim. Potser només pot seguir el consell d'Eliot i esdevenir «desertor» en un món de «fugitius», nedant en direcció contrària, o almenys, no convertir-se en un fugitiu més entre aquesta bandada humana que es dirigeix cap a la seva pròpia destrucció.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

«La Passió de Llinars»

Aquest any he pogut veure, en família, per primer cop *Veni a mi. La Passió de Llinars* i he de dir que és un espectacle altament recomanable. El guió, els personatges, el ritme... fan que t'endinsis en la història i que el seu missatge sigui actualíssim. Fantàstiques les interpretacions dels actors i actrius. Una felicitació especialíssima a l'actriu que dona vida a Maria Magdalena!

LAURA RESTREPO CHUECA

El cor immaculat de Maria

Per què recitem l'*Avemaria* uns 571 milions de catòlics arreu del món? L'*Avemaria* és una senzilla però afectuosa salutació —que vam aprendre de petits— a la nostra Mare del Cel. En aquest diàleg sincer, ens unim, primer, a l'agraïment de la Santíssima Verge pels beneficis rebuts de Déu («plena sou de gràcia») i, després, confiem a Maria la nostra pregària, unint-la a la seva («pregueu per nosaltres pecadors»). Tot seguit, a l'*Avemaria* s'afegeix la salutació de santa Elisabet: «Beneïda sou Vós entre totes les dones i beneït és el fruit del vostre sant ventre.»

No resulta prou evident que la benedicció, la pau i la felicitat per a tots els homes i les dones de la Terra procediran de la mà de Maria, perquè Ella és la intercessora de totes les gràcies? Podem dir que l'*Avemaria* i el *Rosari* són les dues millors expressions de la devoció cristiana a la Mare de Déu. «Al final, el meu cor immaculat triomfarà», ens diu Maria.

JOSEP VIDAL i BORRÀS

Tradicions cristianes

La Sagrada Família de Barcelona ens ha ofert, durant tres dies, una il·luminació a la façana de la Passió, amb el relat de la mort i resurrecció de Jesucrist alhora. Segons el meu parer, és d'una qualitat extraordinària. Aquesta novetat, amb música i llum, havia començat abans de la pandèmia. El seu objectiu, a més del turístic, és acostar el públic a les tradicions cristianes de la Setmana Santa.

El text —amb veu en off—, que anava narrant els últims dies de la vida de Crist, era de monsenyor Antoni Vadell i Ferrer. Amb això, es tractava de recordar-lo després del seu traspàs, l'any passat, per un càncer fulminant. Agraeixo que puguin oferir-nos aquestes oportunitats d'admirar la Sagrada Família amb tot el seu missatge, especialment als catalans.

CRISTINA CASALS MASSÓ

Crisi financera

Vivim moments difícils; en poc temps hem passat per tres crisis socials. Cal que en prenguem consciència. Crec que tots hi hauríem de fer alguna cosa i no desviar la mirada cap a una altra banda. Hem de reaccionar.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

«Des de CinemaNet apostem per valors potents en una societat de valors líquids»

Daniel Arasa, coordinador del llibre «Cine y familia» (Sekotia)

MAC

«El cinema pot ser un instrument pedagògic extraordinari»

El periodista Daniel Arasa, doctor en Humanitats i Ciències Socials, és el president i director de l'associació CinemaNet i el president de la Plataforma per la Família Catalunya-ONU. Ha publicat més de quaranta llibres d'història, de temàtica familiar i d'espiritualitat. Ha estat el coordinador, i també un dels autors, del llibre *Cine y familia*. *Descubrir los valores a través de las películas de nuestra vida*, d'Editorial Sekotia.

Quins són els objectius principals d'aquest llibre?

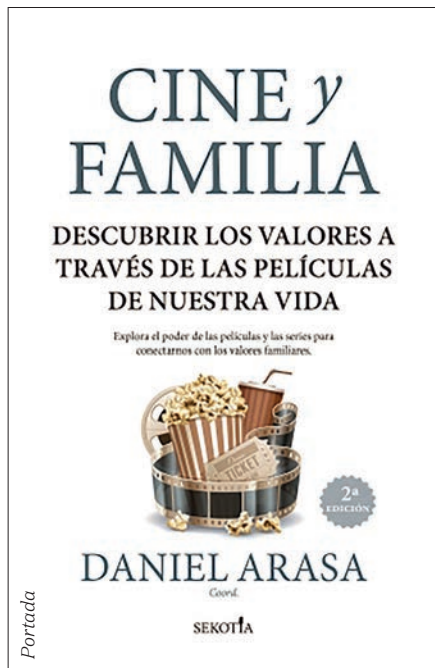
La finalitat principal és fer un servei a pares i educadors. Pensem que és molt important que coneguin la influència del cinema i de les sèries en tothom, però de manera especial en els joves. Conèixer tant els aspectes negatius, per tal d'evitar-los o contrarestar-los, com els positius, per aprofitar-los i potenciar-los. Tot això ho fem partint de la base de promoure valors o, més clarament, fomentar les virtuts de les persones.

Tots els autors són col·laboradors de CinemaNet. Quins valors promou aquesta associació?

Hem volgut que tots els coautors siguin col·laboradors de CinemaNet. En primer lloc, perquè fos un producte genuí, en línia amb el que promovem, que són els valors humans, familiars, educatius i socials. D'altra banda, donar l'oportunitat de donar presència pública a persones que aporten en el seu dia a dia a l'entitat i, al mateix temps, mostrar que són molt qualificats.

Els premis cinematogràfics Família, que atorga anualment CinemaNet des de fa 25 anys, han esdevingut uns guardons de referència dins de l'àmbit dels valors familiars i educatius.

Certament, és així i n'hem de donar gràcies a Déu i a tothom que hi col·labora. Aquests premis tenen la particularitat que, en molts casos, les pel·lícules guanyadores i els protagonistes guardonats per la seva trajectòria no coincideixen amb els dels premis més coneguts i populars del cinema, tant internacionals com espanyols i catalans. Partim de paràmetres molt diferents en altres i no ens preocupa ser menys aplaudits. Volem transmetre missatges clars. Sense buscar-ho,

som contraculturals en molts aspectes perquè apostem per valors potents en una societat de valors líquids. Això fa que no siguin premis molt populars, però sí molt fiables.

Continua sent molt gran la influència que exerceix el món audiovisual, i sobretot el cinema, dins del si familiar?

Moltíssim, i és creixent i més complex perquè han canviat les formes. Ara molt poca gent veu cinema a les sales de projecció, però en visiona en grans quantitats als seus mòbils, a les tauletes, als ordinadors, a la televisió... A més, sovint el veuen individualment i no tothom veu les mateixes pel·lícules o sèries, amb el que té de bo i de dolent. Actuar sobre això és més difícil ara que quan es feien grans pel·lícules que es projectaven durant mesos a les pantalles dels cinemes i que veia tota la família.

El setè art pot servir com a instrument pedagògic per part dels educadors (pares, avis, professors, monitors...)?

Pot ser un instrument pedagògic extraordinari, perquè el cinema incideix sobre tots els sentits de la persona, mentre les altres

arts ho fan només sobre un sentit. Ara bé, per tal que esdevingui un bon instrument cal actuar de manera adient. Cal seleccionar el que es veurà i convertir-ho en motiu de col·loqui. El que surt a les pantalles, de vegades, és anecdòtic, però en no poques ocasions marca en molt aspectes nuclears, fins i tot el sentit de la vida, el concepte de família o de la sexualitat, i molts d'altres. Si se sap aprofitar, el cinema facilita tractar tots aquests temes, que d'una altra manera resultaria difícil de trobar la via per abordar-los.

Faci'ns una llista de deu pel·lícules que consideri que promouen de manera rellevant els valors familiars.

En dono tant de clàssiques com de relativament noves: *Que bonic que és viure*, *Matar a un ruiseñor*, *El raïm de la ira*, *Kramer contra Kramer*, *La família Belier*, *Buscant en Nemo*, *Cerca de ti*, *Les neus del Kilimanjaro* (la pel·lícula dirigida per Robert Guédiguian), *Wonder* i *Belfast*.

[...] Benedicto comentó de manera irónica: «¡Parece que el papa Francisco ya no se fía de mí y quiere que seas mi guardián!». Yo le respondí, sonriendo también: «Justamente..., pero ¿tengo que hacer de guardián o de carcelero?»

Vatileaks, el caso Orlandi o el escándalo de pedereastia en la Iglesia católica... Gänswein revela detalles fascinantes sobre la vida privada y pública de Benedicto XVI.

GEORG GÄNSWEIN
Nada más que la verdad
 Mi vida al lado de Benedicto XVI

Desclée De Brouwer
www.edesclée.com

@EdDesclée

EditorialDesclée

EditorialDesclée

edesclée

editorialdescleedebrouwer

«Estic contenta que els lectors continuïn gaudint d'un trosset de mi»

Maria Teresa Quintana, autora del llibre «Eixamplant el cor» (Claret)

MAC
Barcelona

Aquest llibre és el tercer d'una trilogia iniciada amb *Intuïcions del cor. Pensaments vitals i positius* (2013) i *De cor a cor. Reflexions personals per compartir* (2017), publicats també per Editorial Claret. Maria Teresa Quintana i Riera, filla d'Arenys de Mar i professora d'anglès durant quaranta anys, confessa que «en els meus escrits, planers i alhora profunds, aboco tot el que sent el meu cor». I afegeix: «Intento que convidin a la reflexió. Per això, cal llegir-los a poc a poc.»

Amb «Eixamplant el cor. Tot-hom hi té cabuda» es tanca una trilogia?

Potser sí. A mi m'agrada molt escriure. Tinc el compromís d'enviar un cop al mes un escrit a algunes persones. I els vaig recollint. Vaig

fer un primer llibre, després un segon i ara surt a la llum aquest tercer volum, amb vuitanta textos. Ara bé, no sé si serà l'últim o no; cal deixar sempre la porta oberta...

Què hi pot trobar el lector?

Reflexions sobre temes ben diversos amb un denominador comú: la visió positiva del món, plena d'esperança, malgrat les dificultats constants que ens envolten. Són experiències meves de la vida quotidiana, coses que vull compartir amb els altres, sovint amb una vessant espiritual. No tenen pretensions de ser textos difícils, sinó de ser a l'abast de qui vulgui acostar-s'hi i d'entrar en el cor humà per deixar una petjada de pau, tendresa i alegria.

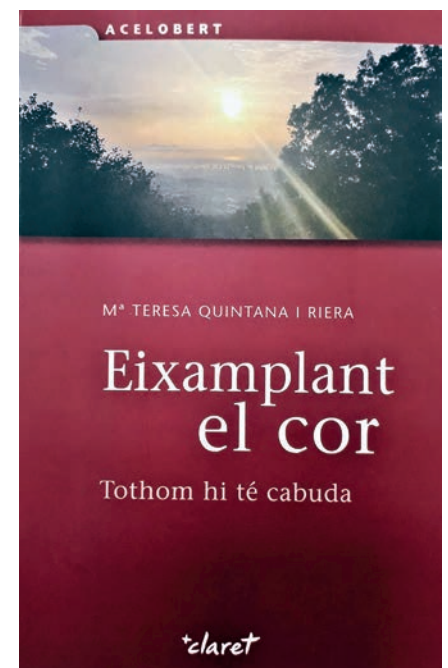
El nexa d'unió dels tres llibres és el cor...

Sí, perquè és a dins del cor on jo tinc aquests petits tresors guardats. El cor és una part importantíssima de l'ésser humà. No

és només l'aparell que batega per fer-nos viure, sinó que gràcies a ell podem expressar sentiments, emocions, intuïcions... Estic contenta que els lectors em puguin continuar llegint i gaudint d'un trosset de mi. Són, tot plegat, batecs de vida.

La seva fe cristiana hi és ben present.

I tant! Jo soc creient. He de dir, però, que, durant l'adolescència i joventut, vaig passar una temporada allunyada de l'Església. Quan arribes a la maduresa, t'assereses i t'adones que som éssers espirituals, preparats per a la transcendència. M'hi va ajudar molt la lectura de les *Confessions*, de sant Agustí d'Hipona. Com que tinc una curiositat innata per la vida, vaig explorar altres cosmovisions: l'hinduisme, el budisme, el judaisme... Necessito la fe per viure. El cristianisme ha aportat molt a la meua vida. Per a mi, Jesucrist és una figura cabdal.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Els parallamps amb raigs làser ja són possibles i... desitjables

Flickr - Joaquin Casarini

El parallamps és un estri de gran importància perquè evita moltíssims desastres.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

La invenció del parallamps, que va fer l'americà Benjamin Franklin fa 270 anys, va ser certament de gran importància perquè ha evitat moltíssims desastres causats pel fenomen meteorològic del llamp. Com actua aquest estri ideat per l'enginyer humà? Senzillament, fent que l'electricitat del llamp que cauria incontrolat, ocasionant moltes vegades danys ben notables, es concentri en un punt que ja la fa inofensiva i ho fa perquè és atreta pel metall del parallamps. Però, és clar, la protecció que ofereix és de curt abast i seria desitjable una acció més potent, però han passat més de dos segles sense trobar-se'n.

Va ser cap al 1970 que es plantejà la idea de fer que el parallamps fos ajudat pels raigs làser, però no es va aconseguir fer-la realitat fins al 2021. Va fer eficaç aquesta recerca la proposta *Laser Lightning Rod*, integrada per cinc institucions diferents (una era la Universitat de Ginebra) que decidiren fer un experiment al cim del Sântis (Suïssa), a 2.500 metres d'alçada, que és un lloc que rep un centenar de llamps cada any.

Pujaren a aquell cim una furgoneta de tres tones, productora de raigs làser que havien de fer atracció sobre l'electricitat dels llamps. Com

ho feien? El làser impactava contra les molècules de nitrogen i oxigen, i n'arrencaven els electrons superficials, convertint-los en ions positius, és a dir, en feien un plasma. I aquest plasma, gas positiu, exercia atracció sobre els electrons del llamp que es posaven allà on s'havia format, o sigui que el llamp es posava a circular inofensivament per on es trobava el plasma provocat. Ho comprovaren clarament quatre vegades. Diu Aurelian Houard, un dels autors d'aquesta investigació, que el làser té efectivitat a l'entorn de fins a un quilòmetre de radi, la qual cosa el fa molt capaç i de gran utilitat. Però també diu el mateix Houard que, probablement, caldrà esperar de deu a quinze anys de noves recerques, i posar-s'hi de debò per aconseguir arribar a la plena comercialització dels «parallamps de làser». Aquests parallamps evitarien molts mals, atès que avui dia els llamps ocasionen malvestats ben significatives, malgrat l'existència dels parallamps ordinaris. Els danys anuals encara són de milers de milions d'euros i uns 4.000 morts.

Què hi podem afegir nosaltres? Crec que només desitgem que la idea tingui èxit, si volem evitar els mals que provenen de l'electricitat atmosfèrica.

TRADICIONS REMEIERES

Algunes propietats del romaní

El romaní és especialment útil per estovar la tos intensa.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Arxiver dels Caputxins

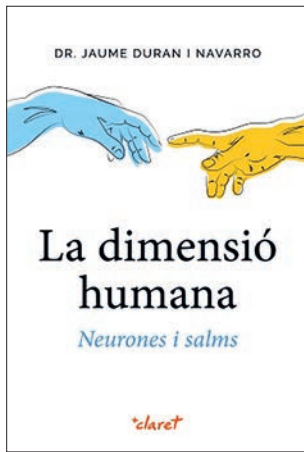
El romaní (llat., *Rosmarinus officinalis*; cast., *romero*), segons una descripció aportada l'any 1751 per fra Jacint de Sarrià, «és calent y sech, y és molt bo contra la tos de cadarns forts. Lo fum del romaní preserva la casa de corruptela y purifica los ayres; és molt bo contra la pesta y fa fugir les serps» (BHC, *De algunas herbas*, f. 162). Aquesta planta, tan comuna a les hortes conventuals dels frares —i de tan fàcil identificació als boscos i erms de tot l'espai mediterrani—, és especialment útil per estovar la tos intensa.

El romaní és una planta *oficinal* «de fullas estretas y ab flors blavas,

aromàtica y és molt útil y medicinal», escriviren els antics frares. En la tradició mèdica dels seguidors de sant Francesc d'Assís († 1226) hi ha una constant utilització del romaní en l'elaboració dels bàlsams antiinflamatoris, com l'anomenat *bàlsam de san Diego*, atribuït a sant Dídac d'Alcalà († 1463), framenor que aplicà les arts curatives dels frares a benefici dels estaments més pobres de la societat hispana.

Per a l'elaboració d'aquest *bàlsam de san Diego*, cal prendre —segons una antiga recepta escrita en català arcaic— «tres punys de romaní florit, un puny de cardot sant, un puny de sàlvia real, y mig puny de murtra. Tot ben esclafat se fa bullir ab quatre quartillas de oli verge en una cassola envernissada. Ha de bullir fins que no tinga humitat, y cuit se colarà y exprimerà fortament, y l'oli colat se posarà en una altra cassola ab quatre lliuras de trementina d'avet, una onsa de pega negra y altre de grega y tornarà al foch, y s'hi posarà una lliura de cera verge. Compost de est, modo ja serà fet lo bàlsam. Virtuts de dit bàlsam: treu lo dolor de la ciàtica, los dolors de ventre, y lo dolor per mossegadas de animals, y va bé per totas las feridas frescas y per treure las espinas. Però se adverteix que sempre ha d'ésser calent quan se aplica, y així fa prodigis» (BHC, *Ibíd.*, f. 60).

La utilització del romaní era també imprescindible per a una correcta elaboració de la *Ratafia astringent dels frares* que, segons les indicacions d'un antic formulari, per fer-la calia «prendre aiguarent ab infusió de romaní y donzell, y per porró [: un litre] posar-hi una lliura de sucre, mitja nou moscada, tres clavells [de murtra] y un bocinet de canyella», després s'havia de deixar reposar ben barrejat dins d'una garrafa tapada i posada a sol i serena tot un mes sencer, per tal que l'escalfor del sol n'estimulés tots els principis actius. A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, a propòsit del serpoll i de les seves propietats remeieres.

DR. JAUME DURAN I NAVARRO
La dimensió humana. Neurons i salms
 Editorial Claret, 2023, 312 pàg.

Conèixer l'essència de la persona és un anhel constant de la humanitat. La dimensió plural que ens relaten els textos de l'Antic Testament, com ara els salms, sembla dibuixada de la mà de l'evolució del mateix cervell humà, capaç de desplegar xarxes neuronals que les fan possibles.

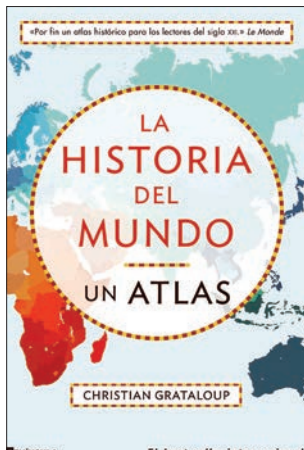
PILAR CODONY
Dominaràs la terra
 Fragmenta Editorial, 2023, 94 pàg.

La veterinària i escriptora Pilar Codony repassa el paper de la tradició judeocristiana i de la modernitat en el domini masculí del món. Mostra la rebel·lió de la naturalesa de manera molt clara: només escoltant-la a fons trobarem altres formes de relacionar-nos que facin realitat la vida a llarg termini.

GERMÀ ROGER
La Regla de Taizé
 Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 84 pàg.

Segons el P. Manel Gasch, «el germà Roger va comprendre profundament el cor humà». I això es reflecteix en la Regla de Taizé, on «la pregària, els compromisos, la vida de comunitat no són quelcom que s'esdevingui en progressió perfecta, sinó que tot està solcat de llum, però també d'ombres».

CHRISTIAN GRATALOUP
La historia del mundo. Un atlas
 Ediciones Península, 2023, 656 pàg.

L'historiador Christian Grataloup s'ha proposat posar a l'abast dels lectors un nou atlas històric, ideat des del segle XXI, on totes les cultures hi són representades. Fuig de la perspectiva eurocèntrica que ha impregnat els anteriors i ofereix una lectura global i actualitzada de la història universal.

STEFANO MANCUSO
La tribu de los árboles
 Galaxia Gutenberg, 2023, 200 pàg.

En aquesta faula no apareix cap ésser humà; els protagonistes són arbres. De diferents espècies, però amb problemàtiques comunes: l'augment de la temperatura, la urgent manca d'aigua, la creixent presència d'insectes, els incendis cada cop més virulents derivats del canvi climàtic...

ELIZABETH STROUT
La Lucy a la vora del mar
 Edicions de 1984, 2023, 288 pàg.

Amb grans dosis d'emoció i empatia, aquesta novel·la evoca la fragilitat i les lluites que comporta l'aïllament, així com les possibilitats que poden inspirar els dies llargs i tranquils. Hi trobem les profundes connexions humanes que ens sostenen, fins i tot quan el món sembla que s'ensorri.

CRÍTICA DE CINEMA

Modelo 77

MONTSERRAT CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i professora de Religió

Modelo 77, inspirada en fets reals, ens introdueix dins la presó barcelonina, l'any 1977, dos anys després de la mort de Franco.

És un període en què Espanya volia deixar enrere una llarga dictadura. Una època plena de canvis, lluites, reivindicacions que conclouran en una esperada democràcia.

Dins la presó també es demanen canvis. La COPEL (Coordinadora de Presos en Lucha) cercava l'amnistia pels presos polítics i pels anomenats presos comuns, aquelles persones que pel fet de ser homosexuals o lladres o drogoaddictes eren considerades mala gent per la societat del moment i, no cal dir, per les institucions governants.

L'ambient a la presó està molt ben presentat. Les condicions inhumanes en què viuen els reclusos i els abusos de funcionaris corruptes, violents i opressors.

La trama del film és la condemna del jove Manuel, que creu que estarà poc temps arrestat però, desenganyat de la justícia, s'adona que no serà així, al contrari, li cauran molts anys. Com ell mateix diu, «este es un país para los hijos

de los dueños». S'ha d'adaptar a la situació i lluita, amb els altres presos, per canviar el sistema. Uns es resignaran, altres es revoltaran, altres faran vagues de fam, n'hi ha que es tallaran les venes, etc., tots aquests motins alerten els polítics que després de diferents negociacions al final no canviaran res.

Hi ha, enmig de tanta negativitat i pessimisme, relacions fortes de lleialtat i d'amistat com la de Manuel i Pino el seu company de cel·la. Relacions fortes que ajuden a tirar endavant les moltes hores de reclusió.

Tanmateix, hi ha una relació encara més bonica, la d'amor entre Manuel i la seva cunyada. Ella està enamorada d'ell i el va a veure el més sovint que pot. Ell, en un moment donat, un moment de desesperació, li demana que no hi torni. Però quan, finalment, surt de la presó...

Crec que és això, precisament, les bones relacions, allò que hem de treure de positiu de cada situació que vivim com fa Manuel; com fan alguns presos.

La Model va tancar l'any 2017, uns 40 anys després d'aquests fets narrats.

AMB BON HUMOR

MODELO 77

DIRECTOR: Alberto Rodríguez
 INTÈRPRETS: Miguel Herrán, Javier Gutiérrez, Fernando Tejero, entre altres
 MÚSICA: Julio de la Rosa
 Espanya, 125 minuts

CRÍTICA LITERÀRIA

La saviesa profètica de Benet XVI

MANUEL GUERRERO

Director de l'Editorial Desclée De Brouwer

GEORG GÄNSWEIN i SAVERIO GAETA

Nada más que la verdad. Mi vida al lado de Benedicto XVI
Editorial Desclée De Brouwer,
2023, 344 pàg.

Acabo de llegir les memòries de Mons. Georg Gänswein i he de dir que m'han resultat molt interessants. El llibre ofereix una visió autèntica i sincera d'un dels protagonistes més grans de les últimes dècades de l'Església catòlica: el papa emèrit Benet XVI.

L'autor tracta alguns temes enigmàtics que han envoltat el Vaticà els darrers anys, com els dossiers Vatileaks o l'escàndol de pederàstia, a més de les relacions entre el Papa emèrit i el seu successor, el papa Francesc. El resultat és un testimoniatge intens i emotiu que permet conèixer en profunditat el veritable rostre d'aquest gran home, que ha fet història a l'Església i al món.

Però el que més m'ha cridat l'atenció d'aquest llibre ha estat l'habilitat de l'autor per escriure de forma clara i concisa sobre temes complexos i oferir una reconstrucció autoritzada d'un període molt especial per a l'Església catòlica. La claredat doctrinal i la saviesa profètica que caracteritzen al Papa emèrit es reflecteixen a cada pàgina del llibre.

A més, l'autor revela alguns detalls curiosos i inesperats, com ara les notes que Ratzinger va deixar sobre llegats i donacions personals o el cas d'Emanuela Orlandi, la nena que va desaparèixer el 1983. Les declaracions de l'autor han desencadenat una diatriba entre conservadors i progressistes, i han generat gran expectació entre els lectors interessats en la història recent del Vaticà.

Tot plegat, les memòries de Mons. Georg Gänswein són una obra interessant i valuosa per a tots aquells que vulguin conèixer en profunditat la figura del papa emèrit Benet XVI i els esdeveniments més rellevants de l'Església catòlica a les últimes dècades. Aconseguix que sigui un llibre fàcil de llegir i comprendre, però sense perdre la profunditat i el rigor necessaris per a un tema tan complex com la història recent del Vaticà.

UN NOU LLINDAR

L'impacte del testimoniatge silencios

Ja fa anys, i encara ho tenim al cor, ens va entusiasmar l'estil i paraules de sant Pau VI referint-se a l'evangelització en el món contemporani. Era tota una novetat beguda de l'*aggiornamento* de sant Joan XXIII i del Concili Vaticà II. És l'herència que ha rebut el papa Francesc, quan ens ofereix, amb la discreció dels seus gestos, tantes oportunitats de viure-ho i posar-ho a la pràctica. Per això, fa una invitació a «ser audaços i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures i els mètodes evangelitzadors, abandonant el còmode criteri pastoral del “sempre s'ha fet així”» (EG 33).

Sant Pau VI deia que «evangelitzar significa per a la l'Església portar la bona nova a tots els ambients de la humanitat i, amb el seu impacte, transformar des de dins i renovar la humanitat mateixa» (EN 18). En aquell moment dels anys 70 ja constataba que «la ruptura entre Evangeli i cultura és, sense cap mena de dubte, el drama de la nostra època, com ho fou també en altres èpoques» (EN 20). Ara, el papa Francesc va donant-hi resposta i ho situa tot «en l'actitud evangelitzadora que desvetlli l'adhesió del cor amb la proximitat, l'amor i el testimoniatge» (EG 42).

Com ha de ser aquest testimoniatge? Sant Pau VI veu de primordial importància el testimoniatge sense paraules, propi d'«aquests cristians que fa que els qui contempen la seva vida hagin de plantejar-se interrogants irresistibles: per què són així?, per què viuen d'aquesta manera?, què o qui els inspira?, per què estan enmig nostre? Un testimoniatge com aquest és ja proclamació silenciosa, però molt forta i eficaç de la bona nova» (EN 21). A partir d'aquí, ja vindrà l'anunci explícit.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

AMICS DELS CLÀSSICS

El **diumenge 23 d'abril**, a les 17.30, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics a l'església dels Dominics (c/ Ausiàs Marc, 54 – Barcelona).

ACO

El **dimecres 26 d'abril**, a les 18.00, VII Jornada de Comunicació ACO sobre *Les perifèries als mitjans. Canviar la mirada per transformar* a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona).

LLENTIES SOLIDÀRIES

El **dijous 27 d'abril**, a les 21.00, XI Sopar de Llenties Solidàries amb una recepta exclusiva de Carme Rusalleda a l'Escola Jesuïtes Sarrià-Sant Ignasi de Barcelona. Inscripcions: <https://fcb.crm.socialsj.cat/llenties>.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 29 d'abril**, a les 9.45, taller de cal·ligrafia *Iniciació a la lletra gòtica rotunda* amb Conxa Adell. Més informació: activitats-puelles@gmail.com.

BONAIGUA EN COL·LOQUI

El **dissabte 29 d'abril**, a les 12.45, La bellesa de viure amb Luis Gutiérrez Rojas (c/ Jiménez Iglésias, 1 – Barcelona).

SANT LLUÍS M. GRIGNION DE MONTFORT

El **dissabte 29 d'abril**, a les 18.00, conferència del P. Francisco Javier Recabarren *Consagració a María, fuente de esperanza para la Iglesia*; a les 19.00, missa, al Col·legi de Sant Gabriel (Gran Via de les Corts Catalanes, 1.196 – Barcelona).

FESTA DELS SANTS MÀRTIRS DE VILASSAR DE DALT

El **dissabte 29 d'abril**, a les 11.00, a l'església parroquial de Sant Genís, missa concelebrada presidida pel cardenal Joan Josep Omella, veneració de les

reliquies i cant dels goigs; a les 13.00, inauguració de l'exposició *Sants Màrtirs, 400 anys* al Museu Arxiu.

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **diumenge 30 d'abril**, a les 17.30, concert de músiques tradicionals d'arreu del món a favor de la Fundació Mirada de Esperanza (c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona).

AMICS DE L'ORGUE DE LES CORTS

El **diumenge 30 d'abril**, a les 18.00, concert d'orgue de Pasqua amb Berenguer Montserrat a la parròquia de Santa Maria del Reimei de les Corts de Barcelona.

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 24 d'abril**, a les 21.00, sessió *Què pot aportar la vida monàstica als temps que vivim* amb Montserrat Unterlöhner a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del Penedès (pl. Santa Maria, 7).

Solsona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 29 d'abril**, a les 11.30, visita guiada *El mestre d'Anglesola* amb Albert Velasco a l'església de Sant Pau de Narbona d'Anglesola. Reserves: tel. 693 720 202.

Tortosa

DERTOSA SACRA

El **dissabte 29 d'abril**, a les 11.30, visita guiada *Arquitectura i escultura a la basílica de Santa Maria de Morella* amb Mn. Josep Alanyà. Inscripcions: www.cataloniasacra.cat/agenda.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dijous 27 d'abril**, a les 19.00, conferència *El llibre de les bèsties: el bestiar* amb Judit Verdguer.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

 El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Marcos Aceituno, Juan Manuel Bajo, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Montserrat Claveras, Fernando Cordero, Carme Escalles, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Manuel Guerrero, Pilar Lozano, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Lluís M. Moncunill, Glòria Monés, Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Armand Puig, Quique, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó, M. Emilia Valls

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES

Dipòsit Legal B 14.387/79

ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

L'Associació de Bibliotecaris de l'Església a Espanya (ABIE) té com a objectius la defensa, conservació i difusió del patrimoni bibliogràfic de l'Església. El mes de març passat va celebrar les XV Jornades Tècniques a Barcelona amb el tema *Oportunitats i desafiaments de les biblioteques al segle XXI*. El president de l'ABIE, Francisco José Cortés, ens apropa a la realitat d'aquestes biblioteques.

Quantes biblioteques eclesiàstiques hi ha actualment?

De l'últim recompte que vam fer, n'hi havia unes 350, tot i que realment obertes i en funcionament en deuen ser menys, perquè es van tancat convents, monestirs o cases d'ordes religiosos, i els fons es concentren. Pel que fa a la tipologia, és molt variada: biblioteques universitàries (UNAV, Comillas, Deusto, UPSA, Loiola, UCAM, UCAV...), d'ordes religiosos (franciscans, carmelites, agustins, dominics, claretians, paüls...), diocesanes, episcopals, de seminaris...

Què aporten a la societat?

Les biblioteques eclesiàstiques durant tota la història moderna han estat un actor essencial en la conservació, preservació i transmissió de l'immens patrimoni bibliogràfic que atresoren. Aquest patrimoni és de tots i és la nostra responsabilitat, no només conservar-lo per a futures generacions, sinó difondre'l i posar-lo en valor. El que no es fa servir, no existeix. Volen aportar una proximitat a l'usuari; en el fons, també una manera de ser i fer Església. Ara que a moltes diòcesis l'afluència de persones a les esglésies ha disminuït, les biblioteques de l'Església poden ser espais privilegiats on s'apropa gent que d'una altra manera no s'aproparia a cap realitat d'Església.

Quin és el perfil de l'usuari més habitual?

Nopodria parlar d'un perfil tipus, sobretot si ens referim a la diversitat de tipologies de biblioteques que hi ha. Potser seria més factible parlar d'un perfil d'usuari segons el tipus de biblioteca: alumnes i professors a les universitàries, seminaristes i professors en les de Seminari i els

Francisco José Cortés, president de l'Associació de Bibliotecaris de l'Església a Espanya

«Les biblioteques eclesiàstiques són una manera de ser i fer Església»

integrants d'ordes religiosos en el cas de les seves biblioteques, tot i que en la majoria dels casos no són biblioteques tancades i estan obertes al públic, com és el cas de la Pública Episcopal de Barcelona.

En relació amb la digitalització, en quina situació es troben les biblioteques?

Hi ha diferències entre grans biblioteques, fonamentalment les universitàries i la major part de les biblioteques, que posseeixen un patrimoni bibliogràfic ingent, però amb prou feines tenen recursos per al procés tècnic i menys per a la digitalització. Algunes funcionen amb ajudes d'institucions per digitalitzar part dels seus fons, perquè el pressupost propi no els ho permet. Durant la pandèmia, les bibli-

oteques que ja tenien un component digital avançat van poder continuar mantenint un servei de qualitat.

Quin és el repte principal de l'ABIE?

L'ABIE és una associació professional de persones, no d'institucions, per la qual cosa els reptes han de ser modestos en la seva concepció, tot i que no per això no tinguin impacte. Podria anomenar-ne alguns, com la consolidació i increment de socis, arribar a diòcesis on les realitats bibliotecàries són petites, tot i que riques en els fons, i animar-les a associar-se, consolidar el Projecte de Catàleg Col·lectiu, que es va presentar a les jornades de Barcelona, i a partir d'ell mirar d'anar creant una xarxa de biblioteques de l'Església a Espanya.

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca